

แผนยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรม

พ.ศ. 2559 - 2564

คำนำ

กระทรวงอุตสาหกรรม เป็นหน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรม การพัฒนาผู้ประกอบการ และราชการอื่นตามที่มีกฎหมายกำหนด ให้เป็นอำนาจหน้าที่ของกระทรวง อุตสาหกรรมหรือส่วนราชการที่สังกัดกระทรวงอุตสาหกรรม

เพื่อให้ทิศทางการดำเนินงานด้านอุตสาหกรรมเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ กระทรวงอุตสาหกรรม จึง ได้จัดทำแผนยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ. 2559-2564 ให้มีความสอดคล้องตามกรอบแนวคิดแผน และนโยบายในระดับต่าง ๆ ตลอดจนสอดคล้องกับสถานการณ์และบริบทของประเทศ รวมถึงการวิเคราะห์ ปัจจัยทั้งที่เป็นโอกาสและอุปสรรคต่อการดำเนินงานของกระทรวงอุตสาหกรรม เพื่อนำไปกำหนดยุทธศาสตร์ และแนวทางการดำเนินงานได้อย่างครบถ้วน

กระทรวงอุตสาหกรรม จึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่าแผนยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ. 2559-2564 จะเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินงานการพัฒนาธุรกิจอุตสาหกรรม โดยภาคส่วนที่เกี่ยวข้องสามารถนำแผน ยุทธศาสตร์ฯ ฉบับนี้ ไปใช้เป็นกรอบแนวทางในการดำเนินงาน เพื่อให้เกิดการบูรณาการทำงานต่อไป

คณะผู้จัดทำ

สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม

บทสรุปสำหรับผู้บริหาร

แผนยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ. 2559-2564 ฉบับนี้ จัดทำขึ้นเพื่อเป็นทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรมและการดำเนินงานของกระทรวงอุตสาหกรรม โดยกรอบแนวคิดแผนยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ. 2559-2564 นี้ ให้ความสำคัญต่อความสอดคล้องกับแผนและนโยบายในระดับต่าง ๆ ได้แก่ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 พ.ศ. 2555-2559 ประเด็นสำคัญตามมติและข้อสั่งการของคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) นโยบายรัฐบาล (พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา) นโยบายรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม (นายจักรมณท์ ผาสุกวณิช) แผนแม่บทการพัฒนาอุตสาหกรรมไทย พ.ศ. 2555-2574 รวมทั้งให้สอดคล้องกับสถานการณ์และบริบทการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ทั้งในด้านภาวะเศรษฐกิจและสังคมไทยในช่วงที่ผ่านมา รวมถึงจุดยืนทางยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัด (Positioning) ซึ่งแสดงถึงศักยภาพของพื้นที่ที่มีความต้องการในการพัฒนาอุตสาหกรรม เพื่อก่อให้เกิดการเชื่อมโยงในทิศทางเดียวกันอย่างเป็นรูปธรรมและมุ่งไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืนอย่างแท้จริง

กระบวนการการจัดทำแผนยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ. 2559-2564 ได้ครอบคลุมการพิจารณาและวิเคราะห์บริบทที่เกี่ยวข้องกับกระทรวงอุตสาหกรรม (SWOT Analysis) ประกอบด้วย การวิเคราะห์ปัจจัยภายใน (Internal Factors) จุดแข็งและจุดอ่อนขององค์กร การวิเคราะห์ปัจจัยภายนอก (External Factors) โอกาสและอุปสรรคในมิติต่าง ๆ ที่มีผลต่อด้านอุตสาหกรรม ความคาดหวังของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ซึ่งถือเป็นหัวใจสำคัญในการให้บริการ และจากการวิเคราะห์ดังกล่าวจึงนำไปสู่การกำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าประสงค์ ยุทธศาสตร์ ตัวชี้วัด และแนวทางการดำเนินงานของกระทรวงอุตสาหกรรม

แผนยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ. 2559-2564 ได้กำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ ยุทธศาสตร์ และแนวทางการดำเนินงาน ดังนี้

วิสัยทัศน์กระทรวงอุตสาหกรรม เป็นองค์กรนำการพัฒนาอุตสาหกรรมสู่ความยั่งยืน

พันธกิจ

- 1) กำหนดนโยบายและยุทธศาสตร์ ยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมไทย พร้อมทั้งชี้นำและเตือนภัยภาคอุตสาหกรรม ให้ก้าวทันโลก
- 2) สร้างโอกาสและพัฒนา สภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการลงทุนและการประกอบกิจการ
- 3) ส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม วิสาหกิจชุมชน ให้มีความเข้มแข็ง และสามารถแข่งขันได้ในตลาดโลก
- 4) กำกับดูแลการประกอบธุรกิจอุตสาหกรรมให้มีการพัฒนาอย่างสมดุลและยั่งยืน เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และมีความรับผิดชอบต่อผู้บริโภค ชุมชน และสังคม
- 5) บูรณาการและติดตามการดำเนินงานตามนโยบายและยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรม กับหน่วยงาน และภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง เพื่อผลักดันให้เกิดประสิทธิผล

ยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ. 2559-2564

ในการพัฒนาอุตสาหกรรมนั้น จำเป็นต้องผลักดันให้ภาคการผลิตมีความสมดุล มั่นคง และยั่งยืน ซึ่งการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมที่สอดคล้องกับศักยภาพพื้นฐานของประเทศ โดยการนำวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีสารสนเทศ และนวัตกรรม มาประยุกต์ใช้ จะก่อให้เกิดการเพิ่มผลิตภาพ มูลค่า และมาตรฐาน รวมถึงพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการให้มีความเข้มแข็ง และแข่งขันได้ในเวทีโลก ซึ่งสามารถทำได้โดยการพัฒนาปัจจัยสนับสนุน ทั้งในด้านกฎหมายและกฎระเบียบ การอำนวยความสะดวกในการประกอบกิจการ การรวมกลุ่มคลัสเตอร์ และการบูรณาการนโยบาย/แผนงานกับภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง จะเอื้อให้เกิดการลงทุนและลดอุปสรรคในธุรกิจอุตสาหกรรม นอกจากนี้การส่งเสริมสถานประกอบการที่เป็นมิตรต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม จะอาศัยการกำกับดูแลอย่างทั่วถึง การถ่ายทอดองค์ความรู้และการสร้างเครือข่ายการมีส่วนร่วมของภาคประชาชนเป็นกลไกในการขับเคลื่อน อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ยังขาดไม่ได้ คือ การพัฒนาองค์กรและบุคลากรของกระทรวงอุตสาหกรรมให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงและเพิ่มประสิทธิภาพในการให้บริการอย่างต่อเนื่อง

ยุทธศาสตร์ที่ 1 การปรับโครงสร้างการผลิตเพื่อเพิ่มศักยภาพของภาคอุตสาหกรรม

เพื่อส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมที่สอดคล้องกับศักยภาพพื้นฐานของประเทศ โดยเน้นการใช้วิทยาศาสตร์เทคโนโลยี และนวัตกรรม เพื่อเพิ่มผลิตภาพและมาตรฐาน ให้ภาคอุตสาหกรรมมีความสามารถในการแข่งขันในระดับที่สูงขึ้น โดยมีกลยุทธ์ที่สำคัญ ดังนี้

- 1) ประยุกต์ใช้ดิจิทัล วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม ในการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตของภาคอุตสาหกรรม
- 2) เสริมสร้างประสิทธิภาพการจัดการโลจิสติกส์ และโซ่อุปทานของภาคอุตสาหกรรมให้มีความได้เปรียบในการแข่งขัน
- 3) พัฒนาผู้ประกอบการและบุคลากรภาคอุตสาหกรรม
- 4) เสริมสร้างศักยภาพการรวมกลุ่มของอุตสาหกรรมเป้าหมาย
- 5) พัฒนามาตรฐาน การตรวจสอบรับรอง และการควบคุมกำกับดูแลเพื่อเอื้อต่อความปลอดภัยของประชาชนและพัฒนาอุตสาหกรรมให้มีขีดความสามารถในการแข่งขัน
- 6) พัฒนาวัตถุดิบต้นน้ำและอุตสาหกรรมพื้นฐาน

ยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนาปัจจัยสนับสนุนให้เอื้อต่อการลงทุนและการพัฒนาอุตสาหกรรม

เพื่อสร้างโอกาสและลดอุปสรรคในการประกอบธุรกิจอุตสาหกรรม โดยมีกลยุทธ์ที่สำคัญ ดังนี้

- 1) ปรับปรุงกฎหมายที่เอื้อต่อการลงทุนและการประกอบธุรกิจอุตสาหกรรม
- 2) กำหนดทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรม และพัฒนาระบบข้อมูลเชิงลึกด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรม เพื่อบูรณาการการทำงาน และประกอบการตัดสินใจในการลงทุน
- 3) พัฒนานิคมอุตสาหกรรมในเขตเศรษฐกิจพิเศษเพื่อส่งเสริมการลงทุนและการพัฒนาอุตสาหกรรม
- 4) แก้ไขปัญหาเศรษฐกิจในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้

ยุทธศาสตร์ที่ 3 การส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมให้เป็นมิตรกับสังคมและสิ่งแวดล้อม

เพื่อลดปัญหาการก่อกมลภาวะและสร้างความยั่งยืนให้กับภาคอุตสาหกรรม โดยมีกลยุทธ์ที่สำคัญ ดังนี้

- 1) ส่งเสริมสถานประกอบการให้มีการพัฒนากระบวนการผลิตและยกระดับการรับรองอุตสาหกรรมสีเขียว
- 2) พัฒนาปัจจัยแวดล้อมเพื่อผลักดันและจูงใจให้สถานประกอบการมีการปรับปรุงระบบเพื่อเป็นมิตรกับสังคมและสิ่งแวดล้อม
- 3) บริหารจัดการกากอุตสาหกรรมครบวงจร
- 4) ส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีที่สะอาดและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
- 5) พัฒนาเครือข่ายเฝ้าระวังและจัดการผลกระทบสิ่งแวดล้อม โดยการมีส่วนร่วมของท้องถิ่นและชุมชน

ยุทธศาสตร์ที่ 4 การพัฒนาสมรรถนะองค์กร

เพื่อพัฒนาระบบและความสามารถของบุคลากรในการให้บริการแก่ผู้ประกอบการและประชาชนอย่างมีประสิทธิภาพและมีธรรมาภิบาล โดยมีกลยุทธ์ที่สำคัญ ดังนี้

- 1) ปรับโครงสร้างองค์กร พัฒนาระบบบริหารจัดการ จัดหาเครื่องมือจัดการองค์ความรู้เพื่อยกระดับศักยภาพการปฏิบัติงาน
- 2) พัฒนาศักยภาพของบุคลากรในองค์กรให้สามารถผลักดันการพัฒนาอุตสาหกรรมอย่างยั่งยืน
- 3) พัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร เพื่อการบริหารและการบริการที่มีประสิทธิภาพ
- 4) ส่งเสริมธรรมาภิบาลและสร้างโปร่งใสในการปฏิบัติราชการ เพื่อต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชัน

การขับเคลื่อนยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ. 2559-2564 ไปสู่การปฏิบัติ จำเป็นต้องอาศัยการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน ทั้งจากภาครัฐ ทั้งภายในและภายนอกกระทรวงอุตสาหกรรม ภาคเอกชน และภาคประชาชน เพื่อให้สามารถบูรณาการความร่วมมือและดำเนินการ โดยยึดแนวทางของแผนยุทธศาสตร์ฯ แปลงไปสู่แผนปฏิบัติการในระดับต่าง ๆ เพื่อก่อให้เกิดการขับเคลื่อนนโยบายและยุทธศาสตร์อย่างเป็นรูปธรรม ควบคู่ไปกับการบริหารจัดการทรัพยากร และการติดตามและประเมินผลอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งจะนำไปสู่ความสัมฤทธิ์ผลในการพัฒนาธุรกิจอุตสาหกรรมของประเทศในอนาคต

สารบัญ

	หน้า
บทสรุปผู้บริหาร	ก
สารบัญ	ง
สารบัญภาพ	ฉ
สารบัญตาราง	ช
1. วัตถุประสงค์การจัดทำแผนยุทธศาสตร์	1
2. กรอบแนวคิดแผนยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ.2559-2564	2
2.1 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 พ.ศ. 2555-2559	2
2.2 ประเด็นสำคัญตามมติและข้อสั่งการของคณะกรรมการรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.)	4
2.3 นโยบายรัฐบาล (พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา)	4
2.4 นโยบายรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม (นายจักรมณต์ ผาสุกวานิช)	7
2.5 แผนแม่บทการพัฒนาอุตสาหกรรมไทย พ.ศ. 2555-2574	9
2.6 ภาพรวมภาวะเศรษฐกิจและสังคมไทย	11
2.7 จุดยืนทางยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัด (Positioning)	12
3. การวิเคราะห์บริบทที่เกี่ยวข้องกับกระทรวงอุตสาหกรรม	15
3.1 การวิเคราะห์ปัจจัยภายใน (Internal Factors)	15
3.2 การวิเคราะห์ปัจจัยภายนอก (External Factors)	18
3.3 TOWS Matrix	21
3.4 ความคาดหวังของผู้รับบริการ	24
4. ยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ. 2559-2564	25
4.1 วิสัยทัศน์	25
4.2 ค่านิยม	25
4.3 พันธกิจ	25
4.4 ยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ. 2559-2564	25
5. แนวทางการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ. 2559-2564	30
6. แผนที่ยุทธศาสตร์ (Strategy Map)	40

บรรณานุกรม	41
ภาคผนวก	
ภาคผนวก ก คำสั่งกระทรวงอุตสาหกรรม ที่ 135/2557 แต่งตั้งคณะกรรมการกำหนดกรอบนโยบายการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ กระทรวงอุตสาหกรรม และคำสั่งกระทรวงอุตสาหกรรม ที่ 136/2557 แต่งตั้งคณะทำงานจัดทำแผนยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรม	42
ภาคผนวก ข การบูรณาการการทำงานกับกระทรวงที่เกี่ยวข้อง	47
ภาคผนวก ค ข้อเสนอแนะ/ข้อคิดเห็นจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย	52

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1 ยุทธศาสตร์แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 ที่เกี่ยวข้องกับกระทรวงอุตสาหกรรม	2
ภาพที่ 2 กรอบแนวคิดแผนยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ. 2559-2564	14
ภาพที่ 3 The McKinsey 7S Framework	15
ภาพที่ 4 มิติการวิเคราะห์ปัจจัยภายนอก	18
ภาพที่ 5 Strategy Map	40

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1 นโยบายรัฐบาล (พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา)	5
ตารางที่ 2 จุดยืนทางยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัด (Positioning) ที่เกี่ยวข้องกับด้านอุตสาหกรรม	12
ตารางที่ 3 การวิเคราะห์ปัจจัยภายใน (Internal Factors)	15
ตารางที่ 4 การวิเคราะห์ปัจจัยภายนอก (External Factors)	18
ตารางที่ 5 TOWS Matrix	21
ตารางที่ 6 ความคาดหวังของผู้รับบริการ	24
ตารางที่ 7 แนวทางการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ. 2559-2564	31

1.

วัตถุประสงค์การจัดทำ
แผนยุทธศาสตร์

แผนยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ.2559-2564

1. วัตถุประสงค์การจัดทำแผนยุทธศาสตร์

พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ 5) พ.ศ.2545 มาตรา 19/1 ระบุว่า “ให้ปลัดกระทรวง หัวหน้ากลุ่มภารกิจและหัวหน้าส่วนราชการตั้งแต่ระดับกรมขึ้นไป วางแผนและประสานกิจกรรมให้มีการใช้ทรัพยากรของส่วนราชการต่าง ๆ ในกระทรวงร่วมกันเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพ ความคุ้มค่า และบรรลุเป้าหมายของกระทรวง”

พระราชกฤษฎีกา ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ.2546 หมวด 3

มาตรา 9 ระบุว่า “การบริหารราชการเพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ต่อภารกิจของรัฐ ส่วนราชการก่อนจะดำเนินการตามภารกิจใด ต้องจัดทำแผนปฏิบัติราชการไว้ล่วงหน้า โดยต้องมีรายละเอียดขั้นตอน ระยะเวลา และงบประมาณที่ต้องใช้ในการดำเนินการของแต่ละขั้นตอน เป้าหมายของภารกิจ ผลสัมฤทธิ์ของภารกิจ และตัวชี้วัดความสำเร็จของภารกิจ”

มาตรา 16 ระบุว่า “ให้ส่วนราชการจัดทำแผนปฏิบัติราชการ โดยจัดทำเป็นแผนสี่ปี ซึ่งจะต้องสอดคล้องกับแผนการบริหารราชการแผ่นดิน โดยระบุสาระสำคัญเกี่ยวกับนโยบายการปฏิบัติราชการของส่วนราชการ เป้าหมาย และผลสัมฤทธิ์ของงาน รวมทั้งประมาณการรายได้และรายจ่ายและทรัพยากรอื่นที่จะต้องใช้ เสนอต่อรัฐมนตรีให้ความเห็นชอบ”

ดังนั้น การจัดทำแผนยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรม จึงมีความจำเป็น นอกจากต้องดำเนินการให้เป็นไปตามระเบียบและหลักเกณฑ์การบริหารราชการแผ่นดินและการจัดทำค่าของงบประมาณแล้ว ยังเป็นแผนที่นำทางให้หน่วยงานภายใต้กระทรวงได้ยึดถือ ปฏิบัติตามภารกิจ และเป้าหมายร่วม เพื่อให้สามารถบรรลุผลสัมฤทธิ์ตามนโยบายของรัฐบาลและประเทศต่อไป

2.

กรอบแนวคิดแผนยุทธศาสตร์

กระทรวงอุตสาหกรรม

พ.ศ. 2559-2564

2. กรอบแนวคิดแผนยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ.2559-2564

กรอบแนวคิดในการจัดทำยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ. 2559-2564 นำมาจากแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับด้านการพัฒนาประเทศและภาคอุตสาหกรรม ได้แก่ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 พ.ศ. 2555- 2559 มติและข้อสั่งการคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) นโยบายรัฐบาล (พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา) นโยบายรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม (นายจักรพันธ์ ฝาสุกวนิช) แผนแม่บทการพัฒนาอุตสาหกรรมไทย พ.ศ. 2555-2574 รวมถึงบริบทในระดับมหภาคทั้งในด้านเศรษฐกิจและสังคม รวมถึงบริบทเชิงพื้นที่ โดยให้ความสำคัญกับจุดยืนทางยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัด (Positioning) โดยมีรายละเอียดพอสังเขป ดังนี้

2.1 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 พ.ศ. 2555-2559

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 พ.ศ. 2555-2559 ได้กำหนดทิศทางและยุทธศาสตร์การพัฒนาที่เหมาะสม โดยเร่งสร้างภูมิคุ้มกันเพื่อป้องกันปัจจัยเสี่ยง และเสริมรากฐานของประเทศด้านต่างๆ ให้เข้มแข็งควบคู่ไปกับการพัฒนาคนและสังคมไทยให้มีคุณภาพ มีโอกาสเข้าถึงทรัพยากรและได้รับประโยชน์จากการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมอย่างเป็นธรรม รวมทั้งสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจด้วยฐานความรู้ และความคิดสร้างสรรค์บนพื้นฐานการผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม นำไปสู่การพัฒนาประเทศที่มั่นคงและยั่งยืน โดยจากแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 มี 5 ยุทธศาสตร์หลักของที่เกี่ยวข้องกับด้านอุตสาหกรรม ดังนี้

ภาพที่ 1 ยุทธศาสตร์แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 ที่เกี่ยวข้องกับกระทรวงอุตสาหกรรม

1) ยุทธศาสตร์การสร้างความเป็นธรรมในสังคม โดยเน้นการสร้าง ความมั่นคงทางเศรษฐกิจและสังคมให้ทุกคนในสังคมไทยควบคู่กับการเสริมสร้างขีดความสามารถในการจัดการความเสี่ยง และสร้างโอกาสในชีวิตให้แก่ตนเอง การจัดบริการทางสังคมให้ทุกคนตามสิทธิขั้นพื้นฐาน เน้นการสร้างภูมิคุ้มกันระดับปัจเจก และสร้างการมีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจในการพัฒนาประเทศ การเสริมสร้างพลังให้ทุกภาคส่วนสามารถเพิ่มทางเลือกการใช้ชีวิตในสังคมและมีส่วนร่วมในเชิงเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองได้อย่างมีคุณค่าและศักดิ์ศรี และการสานสร้างความสัมพันธ์ของคนในสังคมให้มีคุณค่า

ร่วมและตระหนักถึงผลประโยชน์ของสังคม และเสริมสร้างการบริหารราชการแผ่นดินที่มีประสิทธิภาพ โปร่งใส มีระบบตรวจสอบและการรับผิดชอบที่รัดกุม

2) ยุทธศาสตร์ความเข้มแข็งภาคเกษตร ความมั่นคงของอาหารและพลังงาน โดยเน้นการพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติที่เป็นฐานการผลิตภาคเกษตรให้เข้มแข็งและยั่งยืน การเพิ่มประสิทธิภาพและศักยภาพการผลิตภาคเกษตร การสร้างมูลค่าเพิ่มผลผลิตทางการเกษตรตลอดห่วงโซ่การผลิต การสร้างความมั่นคงในอาชีพและรายได้ให้แก่เกษตรกร การสร้างความมั่นคงด้านอาหารและพัฒนาพลังงานชีวภาพในระดับครัวเรือนและชุมชน การสร้างความมั่นคงด้านพลังงานชีวภาพเพื่อสนับสนุนการพัฒนาประเทศและความเข้มแข็งภาคเกษตร การปรับระบบบริหารจัดการภาครัฐเพื่อเสริมสร้างความมั่นคงด้านอาหารและพลังงาน

3) ยุทธศาสตร์การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจสู่การเติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน โดยเน้นการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจสู่การพัฒนาที่มีคุณภาพและยั่งยืน การพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรม การพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันที่มีประสิทธิภาพ เท่าเทียมและเป็นธรรม การบริหารจัดการเศรษฐกิจส่วนรวมอย่างมีประสิทธิภาพ

4) ยุทธศาสตร์การสร้างเชื่อมโยงกับประเทศในภูมิภาคเพื่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจและสังคม โดยเน้นการพัฒนาความเชื่อมโยงด้านการขนส่งและระบบโลจิสติกส์ภายใต้กรอบความร่วมมือในอนุภูมิภาคต่างๆ การพัฒนาฐานลงทุนโดยเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันระดับอนุภูมิภาค การสร้างความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน การเข้าร่วมเป็นภาคีความร่วมมือระหว่างประเทศและภูมิภาคภายใต้บทบาทที่สร้างสรรค์ เป็นทางเลือกในการดำเนินนโยบายระหว่างประเทศในเวทีโลก การสร้างความเป็นหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจในภูมิภาคด้านการพัฒนาศักยภาพมนุษย์การเคลื่อนย้ายแรงงาน และการส่งเสริมแรงงานไทยในต่างประเทศ การเสริมสร้างความร่วมมือที่ดีระหว่างประเทศในการสนับสนุนการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างมีจริยธรรมและไม่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม พร้อมทั้งเปิดรับความร่วมมือกับองค์กรระหว่างประเทศที่ไม่แสวงหากำไร การเร่งรัดการใช้ประโยชน์จากข้อตกลงการค้าเสรีที่มีผลบังคับใช้แล้ว การส่งเสริมให้ประเทศไทยเป็นฐานการลงทุน และการประกอบธุรกิจในเอเชียรวมทั้งเป็นฐานความร่วมมือในการพัฒนาภูมิภาค การปรับปรุงและเสริมสร้างความเข้มแข็งของภาคีการพัฒนาภายในประเทศตั้งแต่ระดับชุมชนท้องถิ่น

5) ยุทธศาสตร์การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน โดยเน้นการอนุรักษ์ ป่าไม้ และสร้างความมั่นคงของฐานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม การปรับกระบวนการตัดสินใจการพัฒนาและขับเคลื่อนประเทศเพื่อเตรียมพร้อมไปสู่การเป็นเศรษฐกิจและสังคมคาร์บอนต่ำและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม การยกระดับขีดความสามารถในการรองรับและปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ การสร้างภูมิคุ้มกันด้านการค้าจากเงื่อนไขด้านสิ่งแวดล้อมและวิกฤตจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ การเพิ่มบทบาทประเทศไทยในเวทีประชาคมโลกที่เกี่ยวข้องกับกรอบความตกลงและพันธกรณีด้านสิ่งแวดล้อมระหว่างประเทศ การควบคุมและลดมลพิษภูมิอากาศ เพื่อให้สังคมมีภูมิคุ้มกัน การพัฒนาระบบการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้มีประสิทธิภาพ โปร่งใสและเป็นธรรมอย่างบูรณาการ

2.2 ประเด็นสำคัญตามมติและข้อสั่งการของคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.)

1) **พลังงานทดแทน** โดยการหาแนวทางและมาตรการด้านพลังงานระยะสั้นและระยะยาว โดยกำหนดแผนยุทธศาสตร์ความมั่นคงด้านพลังงานระยะยาวในภูมิภาค และส่งเสริมการผลิตและการใช้พลังงานทดแทน

2) **ปัญหาพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้** โดยส่งเสริมการลงทุนในพื้นที่ภาคใต้ รวมทั้งอุตสาหกรรมฮาลาล

3) **ปัญหาแรงงานต่างด้าว** โดยการจัดทำแผนและแนวทางการแก้ไขปัญหาแรงงานต่างด้าวอย่างเป็นระบบ และจูงใจให้ภาคเอกชนจัดตั้งโรงงานขนาดเล็กหรือขนาดย่อมตามแนวชายแดน

4) **ปัญหาทางพารา** โดยการจัดทำแผนแก้ไขปัญหาวางพาราทั้งระบบ ระยะสั้น กลาง และยาว ส่งเสริมการแปรรูปยางพารา จัดทำข้อมูลสถานการณ์ยางพารา และจัดเขตพื้นที่ (Zoning) รวมถึงบูรณาการหน่วยงานด้านวิจัยและพัฒนาทางภาครัฐที่มีอยู่แล้วและสถาบันภาคเอกชนที่เกี่ยวข้อง เพื่อร่วมศึกษาวิจัย ปรับปรุงพัฒนาคุณภาพยาง การแปรรูป และการเพิ่มมูลค่าผลิตภัณฑ์ยาง

5) **การส่งเสริมการค้าและการลงทุน** โดยการเร่งส่งเสริมการลงทุนในพื้นที่ภาคใต้ในเขตที่ภาครัฐจัดเป็นพื้นที่ปลอดภัย โดยให้จัดเตรียมสาธารณูปโภคให้พร้อม และเริ่มดำเนินการให้เกิดการสร้างโรงงานแห่งใหม่ในพื้นที่ใกล้เคียงโรงงานเดิมที่ตั้งอยู่แล้ว และพัฒนาเป็นนิคมอุตสาหกรรมขนาดเล็กในระยะต่อไป

6) **เขตเศรษฐกิจพิเศษ** โดยการจูงใจให้ภาคเอกชนจัดตั้งโรงงานขนาดเล็กหรือขนาดย่อมตามแนวชายแดน

7) **การจัดการขยะและของเสีย** โดยกำหนดมาตรการแก้ไขปัญหามลพิษ การกำจัดน้ำเสียจากโรงงาน และการสร้างมูลค่าเพิ่มจากขยะ โดยจัดทำแผนการจัดตั้งโรงงานกำจัดขยะมูลฝอยในภาพรวมของประเทศ

2.3 นโยบายรัฐบาล (พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา)

พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี ได้แถลงนโยบายของรัฐบาลต่อสภานิติบัญญัติ เมื่อวันที่ 12 กันยายน พ.ศ. 2557 โดยนโยบายรัฐบาลฉบับนี้นำยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศว่าด้วยการเข้าใจ เข้าถึง และพัฒนาตามแนวพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมาเป็นหลักสำคัญ และใช้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 11 แนวทางของคณะรักษาความสงบแห่งชาติ และความต้องการของประชาชน มาเป็นแนวทางการกำหนดนโยบาย ประกอบด้วย 11 ด้าน ซึ่งมี 5 นโยบายหลักที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานของกระทรวงอุตสาหกรรม ดังนี้

ตารางที่ 1 นโยบายรัฐบาล (พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา)

นโยบายที่ 1	การปกป้องและเชิดชูสถาบันพระมหากษัตริย์
นโยบายที่ 2	การรักษาความมั่นคงของรัฐและการต่างประเทศ
นโยบายที่ 3	การลดความเหลื่อมล้ำของสังคม และการสร้างโอกาสการเข้าถึงบริการของรัฐ
นโยบายที่ 4	การศึกษาและเรียนรู้ การทะนุบำรุงศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม
นโยบายที่ 5	การยกระดับคุณภาพบริการด้านสาธารณสุข และสุขภาพของประชาชน
นโยบายที่ 6	การเพิ่มศักยภาพทางเศรษฐกิจของประเทศ
นโยบายที่ 7	การส่งเสริมบทบาทและการใช้โอกาสในประชาคมอาเซียน
นโยบายที่ 8	การพัฒนาและส่งเสริมการใช้ประโยชน์จากวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี การวิจัยและพัฒนา และนวัตกรรม
นโยบายที่ 9	การรักษาความมั่นคงของฐานทรัพยากร และการสร้างสมดุลระหว่างการอนุรักษ์กับการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืน
นโยบายที่ 10	การส่งเสริมการบริหารราชการแผ่นดินที่มีธรรมาภิบาลและการป้องกันปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในภาครัฐ
นโยบายที่ 11	การปรับปรุงกฎหมายและกระบวนการยุติธรรม

นโยบายที่ 1 การปกป้องและเชิดชูสถาบันพระมหากษัตริย์ สถาบันพระมหากษัตริย์เป็นองค์ประกอบสำคัญของการปกครองในระบอบประชาธิปไตยตามประเพณี การปกครองของไทย รัฐบาลจึงถือเป็นหน้าที่สำคัญยิ่งยวดในอันที่จะเชิดชูสถาบันนี้ไว้ด้วยความจงรักภักดี และปกป้องรักษาพระบรมเดชานุภาพ โดยจะใช้มาตรการทางกฎหมาย มาตรการทางสังคมจิตวิทยา และมาตรการทางระบบสื่อสารและเทคโนโลยีสารสนเทศในการดำเนินการ ตลอดจนเผยแพร่ความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้องและเป็นจริงเกี่ยวกับสถาบันพระมหากษัตริย์ และพระราชกรณียกิจเพื่อประชาชน ทั้งจะสนับสนุนโครงการทั้งหลายอันเนื่องมาจากพระราชดำริ ส่งเสริมให้เจ้าหน้าที่ สถานศึกษา ตลอดจนหน่วยงานทั้งหลายของรัฐ เรียนรู้ เข้าใจหลักการทรงงาน สามารถนำหลักดังกล่าวมาประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติราชการและการพัฒนา ตลอดจนเร่งขยายผลตามโครงการและแบบอย่างทรงวางรากฐานไว้ให้แพร่หลายเป็นที่ประจักษ์ และเกิดประโยชน์ ในวงกว้างอันจะช่วยสร้างความสมบูรณ์พูนสุขแก่ประชาชนในที่สุด

นโยบายที่ 2 การรักษาความมั่นคงของรัฐและการต่างประเทศ โดยเร่งแก้ไขปัญหาการใช้ความรุนแรงในจังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยนำยุทธศาสตร์เข้าใจ เข้าถึง และพัฒนามาใช้ตามแนวทางกัลยาณมิตรแบบสันติวิธี ส่งเสริมการพูดคุยสันติสุขกับผู้มีความคิดเห็นต่างจากรัฐ สร้างความเชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรมตามหลักนิติธรรมและหลักสิทธิมนุษยชนโดยไม่เลือกปฏิบัติ ควบคู่กับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมที่สอดคล้องกับความต้องการของประชาชนในพื้นที่ซึ่งเป็นพหุสังคม จัดการฉวยโอกาสก่อความรุนแรงแทรกซ้อนเพื่อซ้ำเติมปัญหาไม่ว่าจากผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่นหรือเจ้าหน้าที่ฝ่ายบ้านเมืองทั้งจะเพิ่มระดับปฏิสัมพันธ์กับต่างประเทศ และองค์การระหว่างประเทศที่อาจช่วยคลี่คลายปัญหาได้

นโยบายที่ 6 การเพิ่มศักยภาพทางเศรษฐกิจของประเทศ โดยการลดอุปสรรคในการส่งออก เพื่อให้เกิดความคล่องตัว เช่น ปรับปรุงวิธีการตรวจรับรองมาตรฐานสินค้าและมาตรฐานการผลิตระดับไร่นา เป็นต้น ให้สะดวกรวดเร็วขึ้น ตลอดจนลดขั้นตอนของกระบวนการด้านธุรการและเอกสาร ที่จะช่วยให้ระบบการส่งสินค้าเร็วขึ้นพร้อมทั้งแสวงหาตลาดที่มีศักยภาพเพื่อขยายฐานการส่งออกซึ่งครอบคลุมถึงการค้าชายแดนที่มีความสำคัญมากขึ้น

ด้านอุตสาหกรรม ส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมที่สอดคล้องกับศักยภาพพื้นฐานของประเทศ เช่น ส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป ตั้งแต่ต้นน้ำจนถึงปลายน้ำ โดยการพัฒนาวัตถุดิบและกระบวนการผลิตให้มีคุณภาพได้มาตรฐานและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมการพัฒนานวัตกรรมเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่อาหารไทยบนฐานความรู้ ความคิดสร้างสรรค์ และภูมิปัญญา ส่งเสริมการวิจัยเกษตรแปรรูป เพื่อเพิ่มมูลค่าสินค้าเกษตรและแก้ไขปัญหาที่สำคัญของประเทศ เป็นต้น ส่งเสริมอุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง ส่งเสริมอุตสาหกรรมที่ใช้การออกแบบและสร้างสรรค์ และส่งเสริมอุตสาหกรรมเครื่องจักรกลเทคโนโลยีขั้นสูงเพื่อปรับกระบวนการผลิตสู่ระบบอัตโนมัติและกึ่งอัตโนมัติ

รวมถึงการเพิ่มขีดความสามารถของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้เข้มแข็ง สามารถแข่งขันได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยการเพิ่มองค์ความรู้ในด้านการปรับปรุงประสิทธิภาพของกระบวนการผลิต ในการพัฒนาผลิตภัณฑ์และพัฒนากิจการบริหารจัดการภายในองค์กร ปรับโครงสร้างกลไกการสนับสนุนและการขับเคลื่อนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้เป็นระบบและมีเอกภาพที่ชัดเจนทั้งในด้านการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและบริการทางการเงินและการลงทุนสำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม การพัฒนาผลิตภัณฑ์และบริการ การตลาดและโอกาสในการลงทุนในต่างประเทศ

นอกจากนี้การส่งเสริมภาคเศรษฐกิจดิจิทัลและวางรากฐานของเศรษฐกิจดิจิทัลให้เริ่มขับเคลื่อนได้อย่างจริงจัง ซึ่งจะทำให้ทุกภาคเศรษฐกิจก้าวหน้าไปได้ทันโลก และสามารถแข่งขันในโลกสมัยใหม่ได้ ซึ่งหมายถึง รวมถึง การผลิตและการค้าผลิตภัณฑ์ดิจิทัลโดยตรง ทั้งผลิตภัณฑ์ฮาร์ดแวร์ ผลิตภัณฑ์ซอฟต์แวร์ อุปกรณ์สื่อสารดิจิทัล อุปกรณ์โทรคมนาคมดิจิทัล และการใช้ดิจิทัลรองรับการให้บริการของภาคธุรกิจการเงินและธุรกิจบริการอื่น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาคสื่อสารและบันเทิง ตลอดจนการใช้ดิจิทัลรองรับการผลิตสินค้าอุตสาหกรรม และการพัฒนาเศรษฐกิจสร้างสรรค์ ปรับปรุงบทบาทและภารกิจของหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรงให้ดูแลและผลักดันงานสำคัญของประเทศชาติ ในเรื่องนี้และจะจัดให้มีคณะกรรมการระดับชาติเพื่อขับเคลื่อนเรื่องนี้อย่างจริงจัง

นโยบายที่ 7 การส่งเสริมบทบาทและการใช้โอกาสในประชาคมอาเซียน โดยเร่งส่งเสริมความเชื่อมโยงทางเศรษฐกิจ การค้า การลงทุน ในภูมิภาคอาเซียนและขยายความร่วมมือทางเศรษฐกิจกับประเทศเพื่อนบ้าน โดยใช้ประโยชน์จากโครงข่ายคมนาคมขนส่งและโทรคมนาคมที่เชื่อมโยงระหว่างกันของอาเซียน ระบบการออกใบรับรอง/ใบอนุญาตผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์ การทำธุรกรรมอิเล็กทรอนิกส์ร่วมกันในอาเซียน รวมทั้งการสนับสนุนการใช้ประโยชน์จากความตกลงทางการค้าการลงทุนภายใต้ กรอบความร่วมมือในระดับทวิภาคีและพหุภาคีที่มีผลใช้บังคับแล้ว เร่งขยายการจัดทำข้อตกลงการยอมรับร่วมกันของสินค้าด้านการตรวจสอบและรับรองมาตรฐานโดยให้ความสำคัญต่อสินค้าที่ประเทศไทยมีศักยภาพสูงโดยเฉพาะกลุ่มสินค้า

อุปโภคและบริโภค รวมถึงการปรับปรุงเกณฑ์ การค้าและระบบพิธีการศุลกากรให้ สะดวก ลดขั้นตอนต่าง ๆ หรือยกเลิกขั้นตอนบางเรื่อง และปรับระบบภาษีและการอำนวยความสะดวกอื่น ๆ เพื่อดึงดูดให้มีการตั้ง สำนักงานปฏิบัติการประจำภูมิภาคที่กรุงเทพมหานคร เพื่อพัฒนาให้กรุงเทพมหานครเป็นศูนย์กลางทางธุรกิจ การค้าการลงทุนของภูมิภาคได้ในที่สุด

รวมถึงการพัฒนาศักยภาพในการแข่งขันของผู้ประกอบการไทยทุกระดับโดยสอดคล้องกับข้อตกลง ในการเคลื่อนย้ายในด้านสินค้า บริการ การลงทุน แรงงานฝีมือ และปัจจัยการผลิตต่าง ๆ ที่เปิดเสรีมากขึ้น โดยเฉพาะกลุ่มวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยให้สามารถแข่งขันได้ รวมทั้งสามารถดำเนินธุรกิจ ร่วมกับผู้ประกอบการในประเทศสมาชิกอาเซียน เพื่อนำไปสู่ความเชื่อมโยงกับห่วงโซ่อุปทานตลาดโลกได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งฐานการผลิตสินค้าหลายชนิดและธุรกิจเกี่ยวเนื่องที่ประเทศไทยได้เข้าไปลงทุนขยายฐาน การผลิตในประเทศอื่นในอาเซียนมาเป็นเวลานานแล้ว ตลอดจนกลุ่มการผลิตที่ผู้ประกอบการของไทย เตรียมที่จะขยายฐานการผลิตเพิ่มเติมอีกหลายชนิด ซึ่งช่วยให้ประเทศไทยมีฐานการผลิตสินค้าคุณภาพ หลากหลายเพื่อขายในตลาดต่าง ๆ ได้มากขึ้น ทั้งในอาเซียนและในตลาดโลก และเป็นการช่วยเหลือ ประเทศเพื่อนบ้านในกระบวนการพัฒนาอุตสาหกรรม

นโยบายที่ 9 การรักษาความมั่นคงของฐานทรัพยากร และการสร้างสมดุลระหว่างการอนุรักษ์ กับการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืน โดยเร่งรัดการควบคุมมลพิษทั้งทางอากาศ ชยะ และน้ำเสียที่เกิดจากการ ผลิตและบริโภค เพื่อสร้างคุณภาพสิ่งแวดล้อมที่ดีให้แก่ประชาชน โดยให้ความสำคัญในการเร่งรัดแก้ไข ปัญหาการจัดการขยะเป็นลำดับแรก ส่งเสริมให้เกิดกลไกการคัดแยกขยะเพื่อนำกลับมาใช้ใหม่ให้มากที่สุด เร่งกำจัดขยะมูลฝอยตกค้างสะสมในสถานที่กำจัดขยะในพื้นที่วิกฤติ ซึ่งจะใช้ที่ดินของรัฐเป็นหลัก ในพื้นที่ ไตที่สามารถจัดการขยะมูลฝอยโดยการแปรรูปเป็นพลังงานก็จะสนับสนุนให้ดำเนินการ ส่วนขยะ อุตสาหกรรมนั้น จะวางระเบียบมาตรการการบริหารจัดการเป็นพิเศษ โดยกำหนดให้ ทั้งในบ่อขยะ อุตสาหกรรมที่สร้างขึ้นอย่างถูกต้องตามมาตรฐานและให้แยกเป็นสัดส่วนจากบ่อขยะชุมชน สำหรับขยะของ เสียอันตราย ขยะอิเล็กทรอนิกส์ และขยะติดเชื้อจะพัฒนาระบบกำกับติดตามตรวจสอบและเฝ้าระวังไม่ให้มี การลักลอบทิ้ง รวมทั้งจัดการสารเคมีโดยลดความเสี่ยงและอันตรายที่เกิดจากการรั่วไหลและการเกิด อุบัติเหตุ ให้ความสำคัญในการจัดการอย่างครบวงจรและใช้มาตรการทางกฎหมายและการบังคับใช้ กฎหมายอย่างเด็ดขาด ในระดับพื้นที่จะเร่งแก้ไขปัญหามลพิษในพื้นที่มาบตาพุดซึ่งเป็นฐานอุตสาหกรรมหลักของ ประเทศอย่างต่อเนื่อง ครอบคลุมทุกมิติทั้งการลดและขจัดมลพิษ การฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติ และ สิ่งแวดล้อม การดูแลสุขภาพชีวิตประชาชนที่ได้รับผลกระทบจากอุตสาหกรรม รวมทั้งการพัฒนาปรับปรุง ชีตความสามารถโครงสร้างพื้นฐาน และการพัฒนาสู่เมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ

2.4 นโยบายรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม (นายจักรมณท์ ผาสุกวณิช)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม (นายจักรมณท์ ผาสุกวณิช) ได้ให้นโยบายการดำเนินงานของ กระทรวงอุตสาหกรรม โดยให้ความสำคัญกับการแก้ไขปัญหา และอุปสรรคที่ส่งผลต่อการประกอบการธุรกิจ อุตสาหกรรม ควบคู่กับการสร้างรากฐานการพัฒนาอุตสาหกรรมให้เติบโตและยั่งยืน ซึ่งมีสาระสำคัญดังนี้

1) ด้านการบริหารราชการแผ่นดิน

1.1) ส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมที่สอดคล้องกับศักยภาพพื้นฐานของประเทศ เช่น ส่งเสริมพัฒนาอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป โดยการพัฒนาวัตถุดิบและกระบวนการผลิตให้มีคุณภาพ ได้มาตรฐาน และเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม โดยต้องส่งเสริม พัฒนา และให้ความสำคัญกับพืชเศรษฐกิจที่ใช้ เป็นวัตถุดิบในภาคอุตสาหกรรมและพัฒนาสู่พลังงานทดแทน ได้แก่ อ้อย ปาล์มน้ำมัน มันสำปะหลัง และ ข้าวโพด

1.2) เข้มงวดและเร่งรัดการควบคุมมลพิษของเสียจากโรงงานอุตสาหกรรม โดยไม่สร้าง ปัญหาสิ่งแวดล้อมต่อสังคมและชุมชน ตลอดจนเพิ่มประสิทธิภาพในการกำจัดขยะกากอุตสาหกรรม และ ต้องบังคับใช้กฎหมายในการควบคุมผู้ประกอบการอย่างจริงจัง

1.3) พัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษชายแดน เพื่อพัฒนาเป็นพื้นที่เศรษฐกิจใหม่ที่มีศักยภาพสูง ในการรองรับการตั้งโรงงานอุตสาหกรรม และการขยายตัวของตลาดสินค้าอุตสาหกรรมไทยที่ได้รับความนิยมอย่างมากในประเทศเพื่อนบ้าน โดยระยะแรกให้ความสำคัญด้านชายแดนที่สำคัญ 6 ด้าน ได้แก่ ปาดังเบซาร์ สะเตา อรัญประเทศ แม่สอด บ้านคลองลึก และบ้านคลองใหญ่

1.4) เพิ่มขีดความสามารถของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้ เข้มแข็ง สามารถแข่งขันได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยการเพิ่มองค์ความรู้ในด้านการปรับปรุงประสิทธิภาพ ของกระบวนการผลิต

1.5) ส่งเสริมบทบาทและการใช้โอกาสในประชาคมอาเซียน โดยเร่งดำเนินการเตรียม ความพร้อม การค้า การลงทุนในภูมิภาคอาเซียนและขยายความร่วมมือทางเศรษฐกิจกับประเทศเพื่อนบ้าน เร่งขยายการจัดทำข้อตกลงการยอมรับร่วมกันของสินค้าด้านการตรวจสอบและรับรองมาตรฐาน โดยให้ ความสำคัญต่อสินค้าที่ประเทศไทยมีศักยภาพสูง โดยเฉพาะสินค้าอุปโภคและบริโภค

1.6) พัฒนาศักยภาพในการแข่งขันของผู้ประกอบการไทยทุกระดับ โดยสอดคล้องกับ ข้อตกลงในการเคลื่อนย้ายในด้านสินค้า บริการ การลงทุน แรงงานฝีมือ และปัจจัยการผลิตต่างๆ ที่เปิดเสรี มากขึ้น โดยเฉพาะกลุ่มวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยให้สามารถแข่งขันได้

1.7) พัฒนาแรงงานภาคอุตสาหกรรมเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน โดยให้มีการ ยกระดับฝีมือแรงงานในกลุ่มอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพและอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานเข้มข้น มีการส่งเสริม พัฒนาระบบการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานเพื่อใช้ในการประเมินค่าจ้างแรงงาน

2) การปฏิรูปการทำงานของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด เพื่ออำนวยความสะดวก ผู้ประกอบการ ลดต้นทุนการดำเนินงาน ก่อให้เกิดความคล่องตัว และรวดเร็วในการดำเนินงาน ดังนี้

2.1) เร่งผลักดันให้มีการปรับปรุง แก้ไขกฎหมายและกฎระเบียบต่าง ๆ ที่ไม่เอื้อต่อการ ประกอบธุรกิจอุตสาหกรรม โดยเฉพาะการอนุญาตการตั้งโรงงานอุตสาหกรรม การขออนุญาตทำเหมืองแร่ การออกใบอนุญาตและการอนุญาตตาม พ.ร.บ. มาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม เป็นต้น

2.2) เพิ่มประสิทธิภาพในการให้บริการเชิงรุก ทั้งในรูปแบบการเพิ่มศูนย์บริการออก ใบอนุญาตต่าง ๆ ภายใต้การกำกับของกระทรวงฯ การให้บริการถึงตัวบุคคลผ่านระบบศูนย์บริการร่วม ณ จุดเดียว (One Stop Service) และระบบรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ที่สมบูรณ์แบบ

2.3) การเปลี่ยนจาก Pre Audit เป็น Post Audit ซึ่งจะอำนวยความสะดวกให้ในการรับอนุญาต เพื่อสร้างความมั่นใจแก่ผู้ประกอบการในการรับใบอนุญาต โดยเคร่งครัดในการใช้มาตรการกำกับทุกขั้นตอนและกระบวนการเป็นไปตามกฎหมายควบคู่กัน

2.4) ปรับทัศนคติการทำงานของเจ้าหน้าที่สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด จากการให้ความสำคัญในเรื่องการกำกับ ควบคุม เป็นการให้คำปรึกษา แนะนำ และส่งเสริมพัฒนาและเสริมสร้างให้เจ้าหน้าที่มีจิตสาธารณะที่ดีต่อการปฏิบัติงาน

2.5) ให้อุตสาหกรรมจังหวัด ประสานและบูรณาการการทำงานร่วมกับภาครัฐและภาคเอกชนในพื้นที่อย่างใกล้ชิด เพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมในพื้นที่ และมีการสร้างเครือข่ายและสนับสนุนเครือข่ายให้ช่วยสอดส่อง เฝ้าระวังในเรื่องของผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากกระบวนการผลิตร่วมกัน

3) สร้างความรัก ความสามัคคีในองค์กรและสร้างค่านิยมใหม่

3.1) สร้างระบบคุณธรรมในการแต่งตั้งโยกย้ายเจ้าหน้าที่ของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด กำหนดมาตรการป้องกันการแทรกแซงจากนักการเมือง และส่งเสริมให้มีการนำระบบพิทักษ์คุณธรรมมาใช้ในการบริการงานบุคคล

3.2) ปลุกฝังค่านิยม และจิตสำนึกในการรักษาศักดิ์ศรีของความเป็นข้าราชการ โดยต้องปฏิบัติงานด้วยความซื่อสัตย์สุจริตในทุกระดับ

3.3) สร้างระบบความก้าวหน้าให้กับข้าราชการในส่วนภูมิภาคอย่างเป็นธรรม โดยยึดในเรื่องของความรู้ความสามารถในการปฏิบัติภารกิจเป็นสำคัญ

3.4) ให้ความสำคัญกับการพัฒนาสมรรถนะบุคลากร โดยมีการส่งเสริมพัฒนาทักษะเจ้าหน้าที่ทุกระดับ ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ โดยเฉพาะ การเข้าสู่ประชาคมอาเซียน เพื่อให้สามารถให้คำแนะนำแก่ผู้ประกอบการและนักลงทุนได้

2.5 แผนแม่บทการพัฒนาอุตสาหกรรมไทย พ.ศ. 2555-2574

การพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศไทยในภาพรวมนั้นจะให้ความสำคัญกับการสร้างโครงสร้างพื้นฐานและโครงสร้างสนับสนุนสำหรับการพัฒนาอุตสาหกรรม เพื่อให้เกิดรากฐานที่มั่นคงในการต่อยอดสำหรับการพัฒนาของอุตสาหกรรมรายย่อยในแต่ละประเภทได้ บนบริบทความเปลี่ยนแปลงของโลกที่จะเกิดขึ้น โดยทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรมที่จัดทำขึ้น ประกอบด้วย 3 ยุทธศาสตร์หลัก ดังนี้

1) ยกระดับคลัสเตอร์อุตสาหกรรมและขยายเครือข่ายการผลิตสู่ต่างประเทศ (Internationalized Industrial structure and clusters to capture global opportunities) โดยใช้ศักยภาพของประเทศต่างๆ เพื่อสร้างโอกาสในตลาดโลก การสร้างความร่วมมือกันระหว่างประเทศผู้ผลิตนั้นจะทวีความสำคัญเพิ่มมากขึ้น โดยอาศัยศักยภาพที่มีอยู่ของแต่ละประเทศร่วมกันสร้างผลิตภัณฑ์ที่มีประสิทธิภาพสูงสุด ทั้งในด้านของคุณภาพผลิตภัณฑ์ การลดระยะเวลาที่ใช้ในการผลิตและต้นทุนการผลิต เพื่อนำไปสู่การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันกับตลาดโลก การร่วมมือกันระหว่างประเทศนั้นไม่เพียงแต่ประโยชน์ในด้านของเครือข่ายฐานการผลิตที่มีประสิทธิภาพสูงเท่านั้น แต่ยังครอบคลุมถึงการสร้าง

และขยายการบริการและการตลาดไปยังประเทศพันธมิตรเหล่านั้น โดยเฉพาะในปี พ.ศ. 2558 ที่จะเกิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนขึ้น นับเป็นจุดเริ่มต้นของการสร้างความร่วมมือกันในกลุ่มประเทศอาเซียนอย่างชัดเจน ดังนั้นการยกระดับเครือข่ายฐานผลิต บริการและการตลาดร่วมกันกับประเทศพันธมิตรจึงเป็นแนวทางหนึ่งสำหรับการพัฒนาอุตสาหกรรมไทยไปสู่ระดับสากลในอนาคต แนวทางการพัฒนานี้เป็นสิ่งที่จะดำเนินการพัฒนาระยะแรกก่อน เพื่อให้เกิดการยกระดับและการเริ่มต้นสร้างฐานการผลิตไปในอาเซียนสำหรับอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพ ส่วนในระยะกลางนั้นจะต้องสานต่อเครือข่ายการผลิต โดยเพิ่มบทบาทในเครือข่ายการผลิตไปสู่การบริหารจัดการเครือข่ายการผลิตของอาเซียน รวมทั้งพัฒนาช่องทางการดำเนินการตลาดอย่างต่อเนื่องทั้งการให้บริการและจำหน่ายสินค้าภายใต้ตราสินค้าไทยในอาเซียน อย่างไรก็ตาม การขยายฐานการผลิตไปในอาเซียนอย่างเดียวยังคงไม่สามารถตอบสนองต่อความต้องการของภาคอุตสาหกรรมได้ ดังนั้นในระยะยาวของการพัฒนาอุตสาหกรรมไทยจำเป็นต้องขยายฐานการผลิตไปสู่กลุ่มประเทศที่มีศักยภาพในด้านของแรงงานและวัตถุดิบอย่างต่อเนื่อง เช่น ประเทศในกลุ่มแอฟริกาทั้งหมดนี้ล้วนเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดการยกระดับเครือข่ายการผลิตอย่างต่อเนื่อง ควบคู่กับการขยายฐานตลาดสินค้าและบริการไปในกลุ่มประเทศดังกล่าว

2) ยกระดับศักยภาพผู้ประกอบการให้เกิดความเข้มแข็งและยั่งยืน (Upgrade and create sustainable entrepreneur) จุดเริ่มต้นของการพัฒนาอุตสาหกรรมนั้นจำเป็นต้องเริ่มต้นจากการยกระดับศักยภาพของผู้ประกอบการไทยอย่างต่อเนื่องและสอดคล้องกับความต้องการของตลาดโลก โดยแนวโน้มของความต้องการของผู้บริโภคในอนาคตมีแนวโน้มไปสู่สินค้าที่มีคุณภาพดีและสามารถตอบสนองต่อการดำเนินชีวิตประจำวันได้ในแต่ละกลุ่มเป้าหมายภายใต้การบริการและราคาที่มีความเหมาะสม ซึ่งการยกระดับศักยภาพของผู้ประกอบการแต่เพียงอย่างเดียวนั้น ไม่สามารถครอบคลุมความต้องการของผู้บริโภคได้ทั้งหมด จำเป็นต้องอาศัยการสร้างความร่วมมือกันระหว่างผู้ประกอบการในแต่ละชั้นของห่วงโซ่คุณค่าในการวิจัยและพัฒนา ตลอดจนการผลิตสินค้าและบริการ เพื่อให้เกิดความพึงพอใจสูงสุดในสินค้าและบริการจากผู้บริโภค ดังนั้นการยกระดับศักยภาพของผู้ประกอบการร่วมกับการพัฒนา คลัสเตอร์ของอุตสาหกรรมจึงนับเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้เกิดการพัฒนาอุตสาหกรรมที่เข้มแข็งและยั่งยืน ในระยะกลางจะก้าวสู่การพัฒนาต่อยอดการสร้างสรรคสินค้าที่เน้นการใช้ทุนมนุษย์ในการสร้างมูลค่าเพิ่มและนวัตกรรมให้กับสินค้าและขยายความร่วมมือของผู้ประกอบการในห่วงโซ่คุณค่ากับบริษัทขนาดใหญ่ภายในภูมิภาคอาเซียน เพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการยกระดับผู้ประกอบการรายย่อยสู่บริษัทชั้นนำในโลกต่อไป เพื่อนำไปสู่การยกระดับขีดความสามารถการผลิตไปสู่การส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาสินค้าและตลาด รวมทั้งการก้าวเข้าสู่เจ้าของตราสินค้าที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายและสามารถควบคุมมาตรฐานการผลิตในเวทีโลกได้ในระยะยาว

3) ยกระดับโครงสร้างสนับสนุนอุตสาหกรรมเพื่อการบริหารจัดการอุตสาหกรรมอย่างบูรณาการ (Enhance competitive industry platform) โครงสร้างสนับสนุนนับเป็นปัจจัยสำคัญที่จะส่งผลต่อการพัฒนาของอุตสาหกรรมไทยต่อไปในอนาคต ทั้งในด้านการปรับปรุงกฎระเบียบให้มีความเหมาะสมต่อสถานการณ์ในโลกที่เปลี่ยนแปลงไปทุกขณะ โดยเฉพาะแนวโน้มของความร่วมมือทางการค้าที่มีเพิ่มมากขึ้นในอนาคต การปรับเปลี่ยนกฎระเบียบให้เท่าทันกับสถานการณ์ จะทำให้ผู้ประกอบการไทยสามารถช่วงชิงความได้เปรียบในการแข่งขันของตลาดโลกได้ รวมทั้งการสนับสนุนการเข้าถึงแหล่งเงินทุนให้กับ

ผู้ประกอบการที่มีศักยภาพ ตลอดจนการเพิ่มขีดความสามารถของบุคลากรในทุกระดับให้สามารถรองรับต่อความต้องการของภาคอุตสาหกรรม และการมีหน่วยงานกลางที่บริหารจัดการความสัมพันธ์ระหว่างอุตสาหกรรมกับสังคมให้เกิดความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องและร่วมมือกันพัฒนาอุตสาหกรรมไทยต่อไป สิ่งเหล่านี้นับเป็นเพียงจุดเริ่มต้นในการยกระดับโครงสร้างสนับสนุนอุตสาหกรรม แต่ในระยะถัดไปนั้น จำเป็นต้องพัฒนาสู่การสร้างการยอมรับในศูนย์วิจัยและพัฒนาสินค้าของไทยในภูมิภาคเพิ่มมากขึ้น เพื่อนำไปสู่การเป็นผู้กำหนดและมีบทบาทในการสร้างมาตรฐานของสินค้าให้เกิดการยอมรับในวงกว้าง นอกจากนี้ยังควรสนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมให้เกิดการรองรับการผลิตในรูปแบบคลัสเตอร์ต่อไปในอนาคตได้ ส่วนในระยะยาวจำเป็นต้องมุ่งเน้นการพัฒนาอุตสาหกรรมร่วมกันทั้งเครือข่ายการผลิต โดยเฉพาะการพัฒนาอุตสาหกรรมร่วมกันในภูมิภาคและมีบทบาทในการบริหารจัดการเครือข่ายการผลิตและบริการ จนสามารถส่งออกไปบริหารจัดการเครือข่ายการผลิตและบริการในภูมิภาคต่างๆของโลกได้ เพื่อนำไปสู่การบริหารจัดการให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดต่อไป

2.6 ภาพรวมภาวะเศรษฐกิจและสังคมไทย

1) ภาวะเศรษฐกิจ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ คาดว่าเศรษฐกิจไทยในปี 2557 จะขยายตัวร้อยละ 1.0 เนื่องจากเศรษฐกิจไทยในไตรมาสที่สามขยายตัวต่ำกว่าที่คาดการณ์ไว้ ซึ่งเป็นผลมาจากปัจจัยสำคัญ 4 ประการ ได้แก่ (1) เศรษฐกิจโลกในไตรมาสที่สามขยายตัวต่ำกว่าในไตรมาสที่สอง โดยเฉพาะเศรษฐกิจสหรัฐฯ และจีน ในขณะที่เศรษฐกิจญี่ปุ่นและยุโรปยังอยู่ในภาวะอ่อนแอ ประกอบกับราคาส่งออกสินค้าเกษตรลดลงมาก ทำให้มูลค่าการส่งออกกลับมาหดตัวหลังจากที่เริ่มขยายตัวในไตรมาสที่สอง (2) ปริมาณการจำหน่ายรถยนต์นั่งยังหดตัวต่อเนื่องร้อยละ 41.9 หดตัวมากกว่าที่คาดการณ์ไว้ และส่งผลให้ปริมาณการผลิตรถยนต์ ต่ำกว่าที่ประมาณการ (3) การเบิกจ่ายงบประมาณในไตรมาสสุดท้ายของปีงบประมาณ 2557 อยู่ที่ร้อยละ 20.8 ต่ำกว่าเป้าหมายที่กำหนดร้อยละ 25.0 และอัตราเบิกจ่ายรวมทั้งปีงบประมาณ 2557 อยู่ที่ร้อยละ 89.0 ต่ำกว่าเป้าหมายการเบิกจ่ายร้อยละ 95.0 และ (4) การท่องเที่ยวยังฟื้นตัวได้ช้า โดยที่จำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติในไตรมาสที่สามลดลงมากกว่าที่คาดไว้ สำหรับองค์ประกอบอื่นของเศรษฐกิจ คาดว่ามูลค่าการส่งออกสินค้าในรูปดอลลาร์เหรียญสหรัฐ จะไม่เพิ่มขึ้นจากปี 2556 การบริโภคของครัวเรือนขยายตัวร้อยละ 0.7 การลงทุนรวมหดตัวร้อยละ 1.9 อัตราเงินเฟ้อทั่วไปอยู่ที่เฉลี่ยร้อยละ 2.1 และบัญชีเดินสะพัดเกินดุลร้อยละ 2.9 ของ GDP

สำหรับแนวโน้มเศรษฐกิจไทย ปี 2558 คาดว่าจะขยายตัวร้อยละ 3.5 – 4.5 โดยมี ปัจจัยสนับสนุนประกอบด้วย (1) การส่งออกที่คาดว่าจะปรับตัวดีขึ้นตามการฟื้นตัวของเศรษฐกิจโลก (2) การปรับตัวดีขึ้นของการท่องเที่ยวตามสถานการณ์ เศรษฐกิจโลกและเงื่อนไขภายในประเทศรวมทั้งผลของการดำเนินนโยบาย (3) การลงทุนเอกชนโดยเฉพาะอย่างยิ่งโครงการที่ได้รับอนุมัติส่งเสริมไปแล้วในปี 2557 (4) การเร่งการใช้จ่ายและดำเนินโครงการลงทุนที่สำคัญของภาครัฐ (5) การเริ่มกลับมาขยายตัวของการผลิตและจำหน่ายรถยนต์ในประเทศ และ (6) การลดลงของราคาน้ำมันในตลาดโลกลดแรงกดดันด้านราคาและเพิ่มอำนาจซื้อ โดยคาดว่ามูลค่าการส่งออกสินค้าจะขยายตัวร้อยละ 4.0 การบริโภคของครัวเรือนและการลงทุนรวมขยายตัวร้อยละ 2.6 และร้อยละ 5.8 ตามลำดับ อัตราเงินเฟ้อทั่วไปอยู่ในช่วงร้อยละ 1.4 –

2.4 และบัญชีเดินสะพัดเกินดุลร้อยละ 2.2 ของ GDP

2) **ภาวะสังคม** ผลผลิตภาพแรงงานเพิ่มขึ้นช้ากว่าการเพิ่มขึ้นของค่าจ้างแรงงานในเกือบทุกสาขา ได้แก่ การผลิต ก่อสร้าง ค้าปลีก ค้าส่ง ขนส่ง การเงินการธนาคาร ยกเว้นสาขา โรงแรมภัตตาคาร และการศึกษาที่ผลิตภาพแรงงานเพิ่มขึ้นมากกว่าค่าจ้าง ซึ่งจำเป็นต้องมีการสนับสนุนและพัฒนาทักษะฝีมือแรงงานอย่างต่อเนื่องทั้งในภาคเกษตร ภาคอุตสาหกรรม และภาคบริการ โดยการเพิ่มบทบาทสถาบันการศึกษาและองค์กรเอกชนในพื้นที่ให้ เข้ามามีส่วนร่วมใน การพัฒนาฝีมือแรงงานในพื้นที่นั้นๆ ขณะเดียวกันควรเร่งรัดพัฒนาระบบคุณวุฒิวิชาชีพให้เป็นมาตรฐานสากลและครอบคลุมในทุกกลุ่มวิชาชีพ รวมถึงการส่งเสริมให้แรงงานสอบมาตรฐานฝีมือแรงงาน และผลักดันให้ผู้ประกอบการจ่ายค่าแรงตามมาตรฐานฝีมือแรงงาน

2.7 จุดยืนทางยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัด (Positioning)

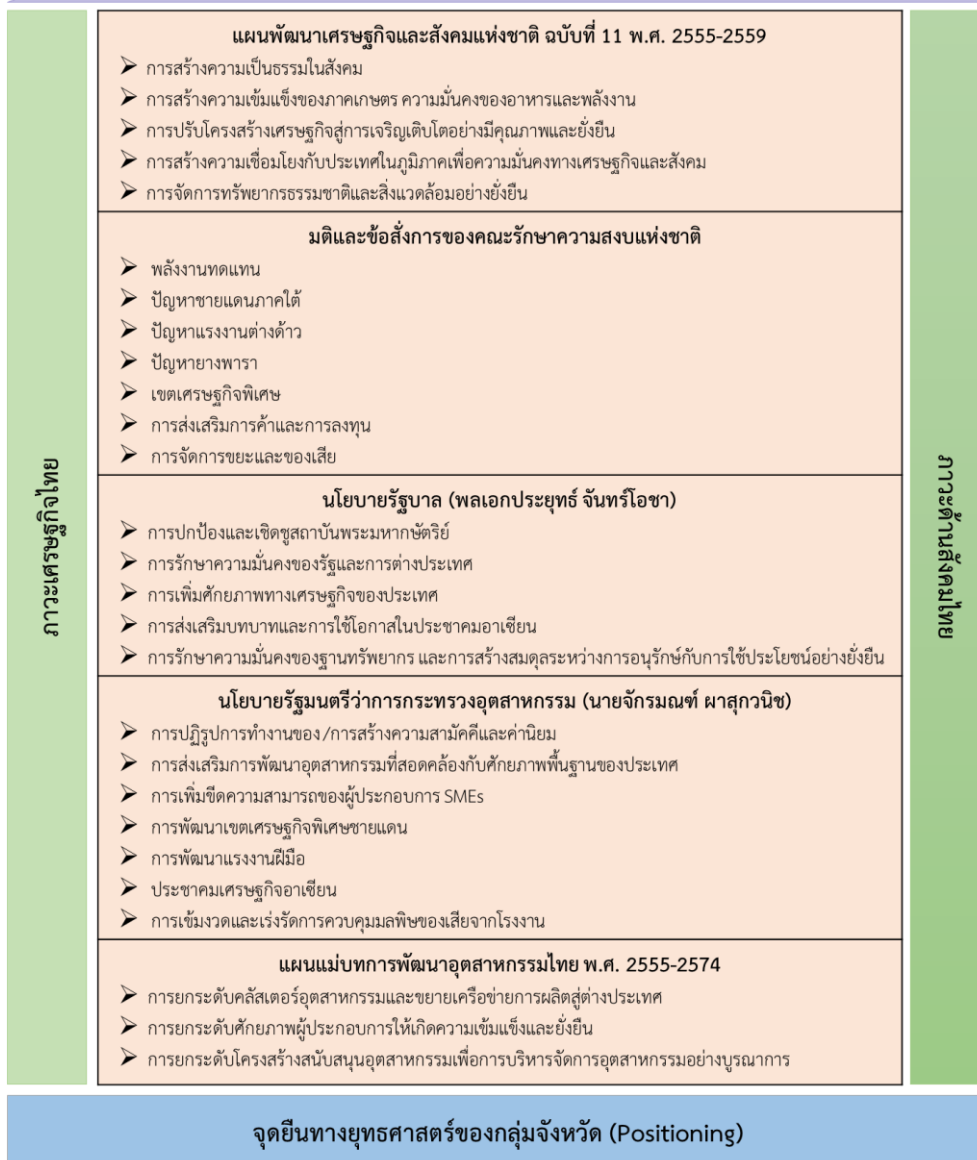
คณะกรรมการนโยบายการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ (ก.น.จ.) มีมติเห็นชอบแผนพัฒนาจังหวัดและแผนพัฒนากลุ่มจังหวัด 4 ปี (พ.ศ. 2557 – 2560) โดยกลุ่มจังหวัดทั้ง 18 กลุ่ม มีการกำหนดจุดยืนทางยุทธศาสตร์ หรือ Positioning ของกลุ่มจังหวัด ซึ่งแสดงถึงศักยภาพและทิศทางการพัฒนาเชิงพื้นที่ ดังนี้

ตารางที่ 2 จุดยืนทางยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัด (Positioning) ที่เกี่ยวข้องกับด้านอุตสาหกรรม

กลุ่มจังหวัด	Positioning
ภาคเหนือตอนบน 1	Northern Food Valley, Lanna culture and creative tourism, Northern Landport
ภาคเหนือตอนบน 2	Gateway and Logistic Hub ,สินค้าการเกษตรคุณภาพดีและปลอดภัย
ภาคเหนือตอนล่าง 1	การค้าชายแดน อุตสาหกรรม logistics , เกษตร (ข้าว แปรรูปผลิตภัณฑ์เกษตร)
ภาคเหนือตอนล่าง 2	ส่งเสริมการแปรรูป การตลาด การขนส่ง เกษตร(ข้าว อ้อย มันสำปะหลัง)
ภาคกลางตอนบน 1	การเป็นเมืองอาหารปลอดภัย (การแปรรูปผลผลิตทางการเกษตร)
ภาคกลางตอนบน 2	เกษตรและอาหารปลอดภัย (ข้าว)
ภาคกลางตอนกลาง	ศูนย์กลางการค้าการลงทุน การคมนาคม และการค้าภาคตะวันออกของไทยสู่อินโดจีนและตลาดโลก แหล่งผลิตสินค้าเกษตรมาตรฐานสากล
ภาคกลางตอนล่าง 1	เกษตรปลอดภัย การค้าชายแดน
ภาคกลางตอนล่าง 2	ฐานการผลิตอาหารสู่ครัวโลก
ภาคตะวันออก	ฐานการผลิตด้านอุตสาหกรรม แหล่งผลิตสินค้าเกษตร ประตูลู่เศรษฐกิจโลก
ภาคตะวันออก เฉียงเหนือตอนบน 1	ศูนย์กลางการท่องเที่ยวอารยธรรมลุ่มน้ำโขง

กลุ่มจังหวัด	Positioning
ภาคตะวันออก เฉิงเหินตอบนบน 2	อุตสาหกรรมเกษตร การค้าชายแดนและการลงทุน โลจิสติกส์
ภาคตะวันออก เฉิงเหินตอกลาง	ศูนย์รวมกระจายสินค้า/ โลจิสติกส์ ข้าวหอมมะลิ GAP สู่ครัวโลก ศูนย์กลางอุตสาหกรรม การค้า การบริการ
ภาคตะวันออก เฉิงเหินตอล่าง 1	เกษตร *(ข้าวหอมมะลิ*, มันสำปะหลัง*,โคเนื้อ**) ไหม
ภาคตะวันออก เฉิงเหินตอล่าง 2	ข้าวหอมมะลิ การค้าชายแดน การท่องเที่ยว
ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย	ศูนย์กลางการสร้างสรรค์เศรษฐกิจ การเกษตร (ยางพารา ปาล์มน้ำมัน ข้าว ไม้ผล และประมง
ภาคใต้ฝั่งอันดามัน	การสร้างมูลค่าเพิ่มให้ยางพารา ปาล์มน้ำมัน
ภาคใต้ชายแดน	การพัฒนาคุณภาพ เพิ่มผลผลิต และผลิตภัณฑ์ยางพารา

**กรอบแนวคิดแผนยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรม
พ.ศ.2559-2564**

ภาพที่ 2 กรอบแนวคิดแผนยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ. 2559-2564

3.

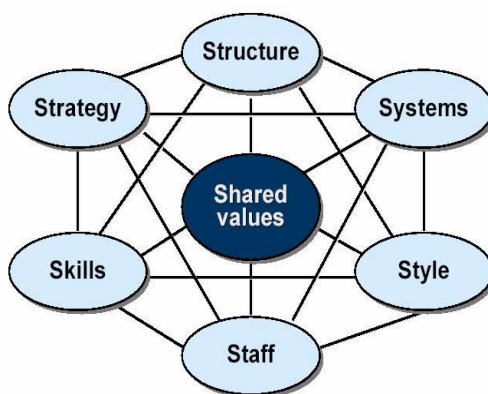
การวิเคราะห์บริบทที่เกี่ยวข้องกับ
กระทรวงอุตสาหกรรม

3. การวิเคราะห์บริบทที่เกี่ยวข้องกับกระทรวงอุตสาหกรรม

การวิเคราะห์บริบทที่เกี่ยวข้องกับกระทรวงอุตสาหกรรม (SWOT Analysis) เป็นการประเมินจากจุดแข็งและจุดอ่อนขององค์กร ซึ่งเป็นปัจจัยภายใน (Internal Factors) และการวิเคราะห์โอกาสและอุปสรรค ซึ่งเป็นปัจจัยภายนอก (External Factors) ที่มีผลต่อการดำเนินงานด้านอุตสาหกรรม โดยจากผลการวิเคราะห์นี้ นำไปจัดทำ TOWS Metrix เพื่อหามาตรการที่เกี่ยวข้องและแนวทางการดำเนินงานต่อไป

3.1 การวิเคราะห์ปัจจัยภายใน (Internal Factors)

วิเคราะห์ปัจจัยภายในองค์กร (Internal Factors) โดยใช้หลักการ The McKinsey 7S Framework ซึ่งเป็นการวิเคราะห์องค์กร (กระทรวงอุตสาหกรรม) ใน 7 มิติ ได้แก่ โครงสร้างองค์กร กลยุทธ์ การบริหารจัดการ บุคลากร ทักษะ ระบบการทำงาน และค่านิยมร่วม ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

ภาพที่ 3 The McKinsey 7S Framework

ตารางที่ 3 การวิเคราะห์ปัจจัยภายใน (Internal Factors)

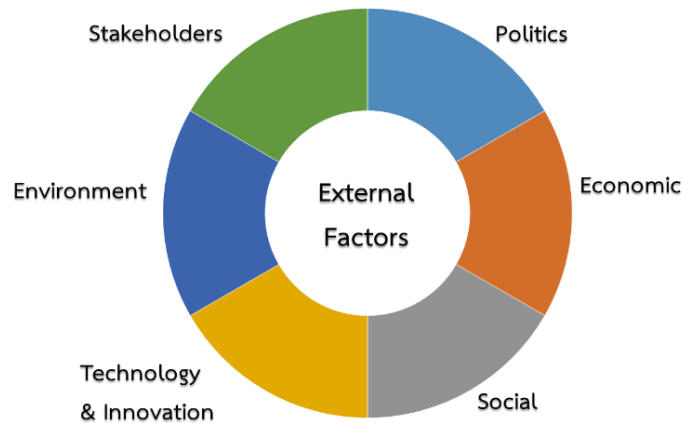
จุดแข็ง	จุดอ่อน
1. Structure (โครงสร้างองค์กร)	
1. มีโครงข่ายหน่วยงานครอบคลุมในทุกจังหวัด 76 จังหวัด	1. โครงสร้างอัตรากำลัง และโอกาสความก้าวหน้าในหน้าที่การงานไม่เหมาะสม
2. มีโครงสร้าง และกระบวนการทำงานของหน่วยงาน และกลไกการบริหาร ที่สามารถบริหารทรัพยากรของหน่วยงานอย่างโปร่งใส โดยการยึดหลักธรรมาภิบาล	2. ความซ้ำซ้อนของงานและโครงสร้างการทำงานที่แยกขาดจากกัน ทำให้ผู้รับบริการต้องติดต่อหลายฝ่าย
3. มีสถาบันในกำกับที่มีความคล่องตัวและเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน	3. การปรับเปลี่ยนโครงสร้างการบริหารจัดการกรม กอง ต่างๆ เป็นไปด้วยความยากลำบาก

จุดแข็ง	จุดอ่อน
2. Strategy (กลยุทธ์)	
1. มีรูปแบบบริการด้านส่งเสริมพัฒนาที่หลากหลาย	1. การเปลี่ยนนโยบายไปสู่การปฏิบัติยังไม่มีประสิทธิภาพ
3. Style (รูปแบบการบริหารจัดการ)	
1. มีความคล่องตัวในการปรับเปลี่ยนโยกย้ายงบประมาณไปยังโครงการเร่งด่วน	1. ขาดการบูรณาการข้อมูลของทุกหน่วยงาน 2. มีปัญหาการบริหารจัดการเชิงระบบในเรื่องการเงิน (การเบิกจ่ายงบประมาณล่าช้า) และงบประมาณไม่ได้มีการพิจารณากันสัดส่วนไว้ตามภูมิภาค ทำให้การดำเนินการขาดความคล่องตัวด้านการเงิน และทำให้มีผลกระทบกับการดำเนินงาน 3. มีความสับสนเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่องค์กรที่ทับซ้อนกันซึ่งอาจทำให้ การบริหารงบประมาณไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร 4. ยังไม่สามารถใช้ประโยชน์จากสถาบันขออย่างเต็มประสิทธิภาพ 5. กลุ่มผู้รับบริการได้รับข่าวสารไม่ทั่วถึง/การกำหนดกลุ่มเป้าหมายไม่ครอบคลุมทำให้สิทธิประโยชน์ต่างๆ ตกอยู่ในวงจำกัด และขาดการประชาสัมพันธ์การให้บริการของกระทรวงอุตสาหกรรม ให้ครอบคลุมกลุ่มเป้าหมายทั่วประเทศ รวมถึงผู้รับบริการยังต้องเป็นฝ่ายเข้าหากระทรวงเป็นส่วนใหญ่ 6. ขาดการจัดการองค์ความรู้เพื่อเชื่อมโยงระหว่างส่วนกลาง ผู้วางแผนนโยบายกับผู้ปฏิบัติงานในการนำแผนต่างๆ ไปใช้ 7. แผนการบริหารจัดการทรัพยากรบุคคล
4. Staff (บุคลากร)	
1. บุคลากรมีพื้นฐานการศึกษาดี 2. มีการพัฒนาองค์ความรู้ขั้นพื้นฐานที่จำเป็นให้บุคลากรในองค์กรอย่างต่อเนื่อง	1. บุคลากรส่วนหนึ่งมีการจัดจ้าง แบบอัตราจ้างชั่วคราว ซึ่งอาจทำให้เกิดความรู้สึกไม่มั่นคง 2. ระบบถ่ายทอดองค์ความรู้ประสบการณ์จากรุ่นสู่รุ่น (ระบบบ่มเพาะ) ยังไม่มีประสิทธิภาพ 3. บุคลากรยังขาดขวัญและกำลังใจ

จุดแข็ง	จุดอ่อน
5. Skills (ทักษะ)	
1. มีความเชี่ยวชาญด้านการอุตสาหกรรมเฉพาะด้าน เนื่องจากมีการทำงานในเรื่องเฉพาะอย่างต่อเนื่อง 2. มีความเข้าใจปัญหาของผู้ประกอบการได้ดี โดยเฉพาะปัญหาด้านเทคนิค/วิศวกรรม	1. บุคลากรขาดทักษะทางด้านภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ 2. บุคลากรยังปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงของการแข่งขันของตลาดโลก แนวทางการบริหารจัดการและเทคโนโลยีใหม่ๆ ได้ช้า 3. บุคลากรขาดความสามารถในการวิเคราะห์และการใช้เครื่องมือในการวิเคราะห์ข้อมูล
6. System (ระบบการทำงาน)	
1. มีกฎหมายควบคุมและกำกับดูแลเป็นจำนวนมาก ครอบคลุมหลายภาคการผลิต 2. การอำนวยความสะดวกในการลงทุน และการอนุญาต ได้รับการปรับปรุงแก้ไข 3. มีระบบฐานข้อมูลทางด้านอุตสาหกรรม 4. มีทรัพยากรด้านฮาร์ดแวร์ดีพอสมควร 5. มี portal website ด้านอุตสาหกรรมที่ให้บริการกับทุกกลุ่มเป้าหมายทั้งผู้ประกอบการ นักวิชาการ และบุคลากรในหน่วยงาน 5. มีการตั้งงบประมาณและจัดทำแผนการใช้งบประมาณล่วงหน้า	1. การจัดการทรัพยากรมนุษย์ส่วนภูมิภาคยังไม่ดีพอ 2. ไม่มีอำนาจใช้เครื่องมือทางภาษีโดยตรงในการปรับโครงสร้างอุตสาหกรรม 3. งบประมาณประจำปีมีลักษณะการขยายตัวแบบเส้นตรงเป็นสัดส่วน กับงบประมาณของหน่วยงาน ไม่สอดคล้องกับกลุ่มเป้าหมายที่กระทรวงอุตสาหกรรม จะต้องรับผิดชอบ 4. กฎหมายซ้ำซ้อน เป็นภาระให้แก่ผู้ประกอบการ ก่อให้เกิดความขัดแย้งในหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และเปิดช่องว่าง ให้เกิดการใช้อำนาจในทางมิชอบ 5. โครงข่ายเชื่อมโยงระบบงาน และฐานข้อมูลยังไม่ได้เชื่อมโยงข้อมูลให้เป็นระบบเดียวกันทั้งกระทรวง และสถาบัน ที่เกี่ยวข้อง 6. การพึ่งพาบุคลากรจากภายนอก (การจ้างที่ปรึกษา) และขาดการเรียนรู้จากที่ปรึกษา
7. Shared Value (ค่านิยมร่วม)	
1. มีการกำหนดค่านิยมของกระทรวงอุตสาหกรรม ที่ชัดเจนมากขึ้น	1. ยังไม่สามารถนำไปปฏิบัติให้เกิดรูปธรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3.2 การวิเคราะห์ปัจจัยภายนอก (External Factors)

สำหรับปัจจัยภายนอกนั้น เป็นการวิเคราะห์ถึงโอกาสและอุปสรรคที่มีผลต่อด้านอุตสาหกรรม โดยพิจารณาใน 6 มิติหลัก ได้แก่ ด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม เทคโนโลยีและนวัตกรรม สิ่งแวดล้อม และผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

ภาพที่ 4 มิติการวิเคราะห์ปัจจัยภายนอก

ตารางที่ 4 การวิเคราะห์ปัจจัยภายนอก (External Factors)

โอกาส (Opportunities)	ภัยคุกคาม (Threats)
1. Politics (การเมือง/นโยบาย/กฎหมาย/กฎหมาย)	
1. รัฐบาลมีนโยบายพัฒนาอุตสาหกรรมที่สอดคล้องกับภารกิจของกระทรวงอุตสาหกรรม เช่น การส่งเสริมเกษตรแปรรูป การพัฒนา SMEs การพัฒนานวัตกรรม การใช้เทคโนโลยีขั้นสูง การเร่งรัดควบคุมมลพิษ และการส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัล เป็นต้น 2. นโยบายด้านอุตสาหกรรมมีความต่อเนื่อง เน้นด้านการปรับโครงสร้างและการพัฒนาที่ยั่งยืน 3. ข้อตกลงระหว่างประเทศ เอื้อประโยชน์ต่อการพัฒนาอุตสาหกรรม 4. การแทรกแซงของการเมืองต่อการทำงานของข้าราชการลดน้อยลง 5. การปฏิรูปประเทศคาดว่าจะส่งผลดีต่อการปฏิบัติงานและการให้บริการแก่ประชาชน 6. การออกกฎหมาย กฎระเบียบ สามารถทำได้รวดเร็วยิ่งขึ้น 7. การเสนอแนะนโยบายใหม่ ๆ ที่เกี่ยวกับภาคอุตสาหกรรม	1. ข้อจำกัดด้านกฎหมายที่ส่งผลต่อการประกอบธุรกิจอุตสาหกรรม 2. ข้อตกลงระหว่างประเทศต่างๆ ที่อาจจำกัดความเป็นอิสระในการพัฒนาอุตสาหกรรม 3. ความแปรปรวนทางการเมืองส่งผลต่อการความเชื่อมั่นในการลงทุน 4. NTB เรื่องการจัดการภาคอุตสาหกรรม (legal)

โอกาส (Opportunities)	ภัยคุกคาม (Threats)
2. Economic (เศรษฐกิจ)	
1. ความร่วมมือทางเศรษฐกิจของ ASEAN (plus) กับประเทศที่มีศักยภาพทางเศรษฐกิจ เอื้อประโยชน์ต่อการค้า 2. นโยบายการพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษของรัฐบาลจะช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจของประเทศได้มากขึ้น 4. การอนุมัติการลงทุนโครงสร้างพื้นฐานของประเทศ ช่วยกระตุ้นอุตสาหกรรมหลายสาขา อาทิ อุตสาหกรรมก่อสร้าง อุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วน อุตสาหกรรมการบิน และอุตสาหกรรมแปรรูปยางพารา เป็นต้น	1. นักลงทุนไม่มีความผูกพันกับการลงทุนไทยเป็นพิเศษ พร้อมจะย้ายการลงทุนได้ง่าย และมีแนวโน้มสนใจการลงทุนในภาคบริการมากกว่าภาคอุตสาหกรรม 2. การค้าโลกมีการแข่งขันรุนแรงมีกติกาใหม่ๆ ธุรกิจเปลี่ยนแปลงเร็ว ทำให้พยากรณ์ยาก 3. ต้นทุนแรงงาน พลังงาน และโลจิสติกส์ มีแนวโน้มสูงขึ้น ส่งผลต่อต้นทุนการผลิต 4. ผู้ประกอบการขาดความสามารถในการคิดค้นและพัฒนานวัตกรรม ส่งผลให้โครงสร้างอุตสาหกรรมของประเทศ ยังเป็น OEM มากกว่า ODM และ OBM 5. การวิเคราะห์คู่แข่ง 6. การดึงแรงงานกลับประเทศ
3. Social (สังคมและวัฒนธรรม)	
1. ประชาชนเริ่มคุ้นเคยกับระบบการให้บริการผ่านเทคโนโลยีสมัยใหม่ ช่วยให้การเข้าถึงผู้รับบริการมีประสิทธิภาพมากขึ้น ซึ่งทำให้ช่องทางการเข้าถึงผู้รับบริการมีต้นทุนที่ต่ำลง 2. มีการยอมรับและใช้สินค้าอุตสาหกรรมที่มีมาตรฐานมากขึ้น 3. ผลิตภัณฑ์/สินค้าสำหรับผู้สูงอายุ	1. สังคมยังมองภาคอุตสาหกรรมเป็นภาพลบ ทำให้เกิดการต่อต้าน หรือการไม่ให้ความร่วมมือ 2. โครงสร้างแรงงานไม่สามารถสนองความต้องการของภาคอุตสาหกรรม และมีอัตราการเข้าออกสูง 3. ปัญหาสังคมผู้สูงอายุ ส่งผลกระทบกับแรงงานและโครงสร้างอุตสาหกรรมต่อไปในอนาคต 4. ค่านิยมการศึกษาของคนไทยเน้นการศึกษาในสายสามัญมากกว่าสายอาชีพ ส่งผลให้โครงสร้างแรงงานไม่ตอบสนองต่อความต้องการของภาคอุตสาหกรรม 5. ความต้องการของสังคมมีการเปลี่ยนแปลงแบบพลวัต 6. ปัญหาการพึ่งพาแรงงานต่างด้าว 7. ปัญหาความแตกต่างทางด้านวัฒนธรรม

โอกาส (Opportunities)	ภัยคุกคาม (Threats)
4. Environment (สิ่งแวดล้อม)	
1. กระแสนุรักษ์สิ่งแวดล้อมจะสร้างโอกาสในเรื่องของสินค้า/บริการ และการสร้างงานใหม่ๆ 2. การเพิ่มบทบาทของกระทรวงอุตสาหกรรมในการรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม และการสร้างภาพลักษณ์องค์กร (Brand Image) 3. เกิดวิกฤตการณ์อาหารแพงและความขาดแคลนอาหารจากสภาพอากาศที่แปรปรวน เป็นโอกาสดีของการพัฒนาอุตสาหกรรมอาหารของไทย (Resource scarcity)	1. สภาพภูมิอากาศที่เปลี่ยนไป ทำให้เกิดอุทกภัย และภัยพิบัติต่างๆ ที่จะส่งผลกระทบต่อการผลิตในภาคอุตสาหกรรมในภาวะวิกฤต 2. การเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศ (Climate Change) ส่งผลกระทบต่อผลิตวัตถุดิบ ป้อนภาคอุตสาหกรรม 3. หลายประเทศใช้มาตรการ NTB ที่เกี่ยวข้องกับสังคมและสิ่งแวดล้อม ส่งผลให้เป็นอุปสรรคต่อการค้าและการลงทุน 4. ปัญหาการบริหารจัดการกากและมลพิษ กระทบความเชื่อมั่นของประชาชนต่อภาคอุตสาหกรรม
5. Technology (เทคโนโลยี)	
1. การเปลี่ยนแปลงด้าน Bio -Technology และ Material-Technology เปิดโอกาสให้มีการพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ 2. มีเทคโนโลยีให้เลือกใช้อย่างหลากหลาย 3. บุคลากร/เยาวชนมีศักยภาพเรื่อง Robotic	1. เทคโนโลยีมีการพัฒนาอย่างรวดเร็วยากต่อการติดตามและเรียนรู้ มีต้นทุนสูงในการติดตามให้ทันสมัยอยู่เสมอ 2. ผู้ประกอบการไทยส่วนใหญ่เป็นผู้ซื้อเทคโนโลยีมากกว่าผู้คิดค้น ทำให้ต้องพึ่งพาเทคโนโลยีจากต่างประเทศ 3. ผู้ประกอบการยังไม่ค่อยใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีสารสนเทศในการปรับปรุงประสิทธิภาพในกระบวนการผลิต (Technology)
6. Stakeholders (ลูกค้า/ ผู้รับบริการ)	
1. อุตสาหกรรมมีการรวมกลุ่มชัดเจนขึ้น ทำให้สามารถทราบถึงความต้องการของผู้ประกอบการได้ง่าย 2. ผู้ประกอบการมีความรู้มากขึ้น มีความเข้าใจในการประกอบกิจการของตนมากขึ้น 3. ประชาชนมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลและตัดสินใจเกี่ยวกับนโยบายและการปฏิบัติงานของหน่วยงานรัฐมากขึ้น	1. ประชาชนยังขาดความเข้าใจในปัญหาอุตสาหกรรมด้านต่างๆ โดยเฉพาะในด้านมลพิษและสิ่งแวดล้อม 2. ประชาชนยังขาดความเข้าใจในบทบาทของตนเอง เมื่อต้องประสานงานกับกระทรวงอุตสาหกรรมในเรื่องต่างๆ 3. ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ไม่ทราบโครงการหรือกิจกรรมที่กระทรวงอุตสาหกรรมให้บริการ

3.3 TOWS Matrix

จากการวิเคราะห์บริบทที่เกี่ยวข้องกับกระทรวงอุตสาหกรรม สามารถนำมาจัดทำมาตรการเชิงกลยุทธ์ได้ดังนี้

ตารางที่ 5 TOWS Matrix

มาตรการเชิงรุก (S-O)	มาตรการปรับปรุง (W-O)
- ส่งเสริมและอำนวยความสะดวกในการประกอบธุรกิจ ตลอดจนสร้างเครือข่ายการผลิตให้เชื่อมโยงในพื้นที่ต่าง ๆ เพื่อรองรับการพัฒนาอุตสาหกรรมตามนโยบายรัฐบาล การลงทุนโครงสร้างพื้นฐานของประเทศ เขตเศรษฐกิจพิเศษ และการแก้ไขปัญหาและพัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้ - ส่งเสริมการเชื่อมโยงทางเศรษฐกิจของ ASEAN (plus) และยกระดับเข้าสู่ห่วงโซ่อุปทานการผลิตที่มีมูลค่าสูงขึ้น - ให้ความสำคัญกับการพัฒนากระบวนการผลิต ผลิตภัณฑ์และบริการ การพัฒนาตามมาตรฐาน รวมถึงการใช้เทคโนโลยีขั้นสูงการเพิ่มผลิตภาพ มูลค่าและนวัตกรรม ในอุตสาหกรรมอุตสาหกรรมเป้าหมาย* - การกำกับและส่งเสริมกระบวนการผลิต และผลิตภัณฑ์ที่ได้มาตรฐานสากล รองรับเศรษฐกิจสีเขียวและเป็นมิตรต่อสังคม ชุมชน และสิ่งแวดล้อม - ส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการอุตสาหกรรมที่เป็น SMEs วิสาหกิจชุมชน OTOP เพื่อกระจายรายได้และสร้างความเป็นธรรมให้สังคมมากขึ้น - ให้การส่งเสริมบุคลากรที่มีศักยภาพในการประดิษฐ์คิดค้น เพื่อพัฒนาเป็นผู้ประกอบการใหม่ รวมถึงการพัฒนานวัตกรรมสู่การผลิตเชิงพาณิชย์ - สนับสนุนให้ผู้ประกอบการใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีสารสนเทศและ Digital Technology ในการปรับปรุงและพัฒนากระบวนการผลิต - ส่งเสริมและพัฒนาการมีส่วนร่วมของภาคประชาชนในการเฝ้าระวัง กำกับดูแลการประกอบกิจการของภาคอุตสาหกรรม และสนับสนุนการดำเนินงานของกระทรวง	- ปรับปรุงโครงสร้างกระทรวงฯ ตลอดจนขอบเขตและวิธีดำเนินงานเพื่อรองรับภารกิจเป้าหมาย การมีส่วนร่วมจากภาคประชาชน เพื่อให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงและตอบสนองความต้องการของกลุ่มเป้าหมายได้ - ปรับปรุงกฎหมายที่เป็นอุปสรรคต่อการลงทุนและการดำเนินธุรกิจอุตสาหกรรม - ผลักดันให้สถาบันเครือข่ายดำเนินการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมตามนโยบายภาครัฐ ตลอดจนการผลักดันให้มีหน่วยงานกลาง หรือสถาบันเครือข่ายใหม่ ๆ สำหรับรองรับภารกิจที่ยังขาดอยู่ - พัฒนาการให้บริการของกระทรวงผ่านศูนย์บริการร่วมที่สามารถตอบสนองได้อย่างเป็นเอกภาพ รวมถึงการพัฒนาระบบการให้บริการผ่านระบบเทคโนโลยีสมัยใหม่ - พัฒนาทักษะที่จำเป็น เช่น การคิดวิเคราะห์ และภาษาต่างประเทศ รวมถึงการสร้างกลไกและสนับสนุนการถ่ายทอดองค์ความรู้ทั้งจากภายในกระทรวง จากวิทยากรและที่ปรึกษา ฯลฯ เพื่อก้าวทันการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น รวมถึงการเข้าเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน - บูรณาการระบบข้อมูลและองค์ความรู้ในด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจ เช่น กฎระเบียบ เทคโนโลยี AEC ฯลฯ ให้มีเอกภาพ - ปรับปรุงหลักสูตรการพัฒนาผู้ประกอบการโดยสอดแทรกเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาอย่างยั่งยืนและเศรษฐกิจพอเพียง - บูรณาการกับหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในเรื่อง ต่าง ๆ เช่น แรงงาน พลังงาน น้ำ วัตถุดิบทางการเกษตร โลจิสติกส์ ฯลฯ เพื่อลดผลกระทบจากต้นทุนที่จะเพิ่มสูงขึ้น

มาตรการเชิงรุก (S-O)	มาตรการปรับปรุง (W-O)
9. การพัฒนาพื้นที่อุตสาหกรรมแนวคิด Eco Town / Eco Industrial Estate 10. ส่งเสริมให้ผู้บริโภคนิยมสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม 11. พัฒนาการกำหนดมาตรฐานให้สามารถตอบสนองความต้องการของทุกภาคส่วนและได้รับการยอมรับ 12. พัฒนาระบบการตรวจสอบและรับรองให้สอดคล้องกับแนวทางสากลและเป็นไปตามความต้องการของผู้ประกอบการ 13. กำกับดูแลและพัฒนาผู้ประกอบการให้สามารถผลิตสินค้าได้ตามมาตรฐานและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง 14. ส่งเสริมการผลิตและการพัฒนาวัตถุดิบต้นน้ำให้มีคุณภาพและปริมาณเพียงพอต่อความต้องการและสอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาของภาคอุตสาหกรรม 15. สร้างให้นิคมอุตสาหกรรมเป็นกลไกในการพัฒนาอุตสาหกรรมการผลิต และบริการในเขตเศรษฐกิจพิเศษ 16. สร้างการจ้างงานในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ 17. การบูรณาการกับหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อแก้ไขปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้ 18. การเร่งรัดการนำภาคอุตสาหกรรมเข้าสู่ระบบ 19. การจัดตั้งนิคมกำจัดขยะ 20. ขับเคลื่อนการดำเนินงานให้เป็นไปตามแผนแม่บทโลจิสติกส์ภาคอุตสาหกรรม พ.ศ. 2555-2559 โดยเน้นการลดต้นทุนการบริหาร การถือครองสินค้าวัตถุดิบ และการขนส่ง	9. การวางแผนกำลังคนเพื่อตอบสนองความต้องการของกลุ่มเป้าหมายการให้บริการและความสามารถของบุคลากรของกระทรวง (เพื่อเตรียมรับวิกฤตการขาดแคลนบุคลากรคุณภาพและยุคเปลี่ยนผ่าน)

หมายเหตุ: สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (BOI) กำหนดกลุ่มอุตสาหกรรมเป้าหมาย 4 กลุ่ม ได้แก่

1. อุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการพัฒนาอุตสาหกรรม
2. อุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีพื้นฐานขั้นสูง
3. อุตสาหกรรมที่พัฒนาจากทรัพยากรในประเทศ
4. อุตสาหกรรมที่ไทยมีความสามารถเป็นฐานการผลิตหลักของภูมิภาค/โลก

มาตรการเชิงป้องกัน (S-T)	มาตรการหลีกเลี่ยง (W-T)
- ส่งเสริมการปรับปรุงกระบวนการและการบริหารจัดการของผู้ประกอบการในภาคอุตสาหกรรมเพื่อลดต้นทุนการผลิต - สร้างกลไกการรับรู้และแก้ไขกฎหมาย และประเด็นที่เป็นอุปสรรคต่อการประกอบธุรกิจอุตสาหกรรม - ยกระดับผู้ประกอบการจากผู้รับจ้างผลิต เป็นผู้พัฒนาตราสินค้า(OBM)รวมทั้งสนับสนุนให้เกิดการเพิ่มมูลค่าด้วยการพัฒนาการออกแบบ การวิจัยและพัฒนา และการสร้างตราสินค้าผ่านกลไกต่าง ๆ อาทิ การมีศูนย์ทดสอบกลาง การผลักดันให้เกิดศูนย์ออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (Industrial Design Center) - ร่วมกับสถาบันการศึกษาและสถานประกอบการในการวางแผนการพัฒนาบุคลากรภาคอุตสาหกรรม - ให้การสนับสนุน และพัฒนาบุคลากรภาคอุตสาหกรรมเพื่อลดผลกระทบจากการขาดแคลนแรงงานฝีมือ - ปรับปรุงกฎระเบียบ หรือสนับสนุนให้มีการยืดอายุการทำงานของแรงงานที่จำเป็น ตลอดจนหามาตรการสนับสนุนการใช้ประโยชน์จากแรงงานสูงอายุ - สร้างความเข้าใจให้ผู้ประกอบการตระหนักถึงการปรับตัว รวมทั้งการสร้างขีดความสามารถในการแข่งขัน รองรับการเปลี่ยนแปลงแบบพลวัต อาทิ กระแสสิ่งแวดล้อม ภัยพิบัติ และประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน - ส่งเสริมการใช้เทคโนโลยี(ในสถานประกอบการ)ที่เหมาะสม (Appropriate Technology) กับศักยภาพของพื้นที่และอุตสาหกรรม - การพัฒนาและส่งเสริมการใช้เทคโนโลยี recycle เพื่อสนับสนุนการนำของเสียกลับมาใช้ใหม่และเป็นแหล่งวัตถุดิบหมุนเวียนให้แก่ภาคอุตสาหกรรม - ส่งเสริมให้มีการปรับเปลี่ยนกระบวนการผลิต โดยใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม - ส่งเสริมการใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพและการใช้พลังงานทดแทนในภาคอุตสาหกรรม	- สนับสนุนให้บุคลากรของกระทรวงฯ(ส่วนราชการ) ให้มีขีดความสามารถที่จะเป็นผู้ดำเนินการเองได้เพิ่มขึ้น เพื่อลดการพึ่งพาทภายนอก - ควมรวมกิจกรรมและกำลังคนที่มีลักษณะคล้ายกัน หรือมีความซ้ำซ้อนเพื่อสร้างจุดแข็งให้กับกระทรวงฯ มากขึ้น - เตรียมความพร้อมของบุคลากรในกระทรวง เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น รวมทั้งการเรียนรู้ด้านภาษาและวัฒนธรรมประเทศในประชาคมอาเซียน - ขยายการเผยแพร่และประชาสัมพันธ์การดำเนินงานของกระทรวงในด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะการกำกับและปรับปรุงภาคอุตสาหกรรม และมลพิษเพื่อสิ่งแวดล้อม เพื่อให้เกิดความเชื่อมั่นและสร้างภาพลักษณ์ที่ดี (องค์กร 2 ภาคอุตสาหกรรม 3) - ปรับปรุงการบูรณาการร่วมกับหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในการดำเนินงานต่าง ๆ อาทิ การบริหารจัดการภาคอุตสาหกรรม - บูรณาการกับหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในเรื่องต่าง ๆ เช่น แรงงาน พลังงาน น้ำ วัตถุดิบทางการเกษตร โลจิสติกส์ ฯลฯ เพื่อลดผลกระทบจากต้นทุนที่จะเพิ่มสูงขึ้น - สร้างค่านิยมการเป็นผู้ประกอบการ หรือการเป็นแรงงานวิชาชีพอุตสาหกรรม - เสริมสร้างความรู้/เข้าใจเรื่องความสำคัญของมาตรฐานและความเชื่อมั่นเครื่องหมายมาตรฐาน ให้กับผู้ประกอบการและผู้บริโภค

3.4 ความคาดหวังของผู้รับบริการ

ตารางที่ 6 ความคาดหวังของผู้รับบริการ

กลุ่มผู้รับบริการ	ความคาดหวัง
โรงงานอุตสาหกรรมและ เหมืองแร่	- มีนโยบาย/แนวทาง/มาตรการ/แผนพัฒนาภาคอุตสาหกรรม ที่เหมาะสม สอดคล้องกับสถานการณ์และมีความชัดเจน - มีสารสนเทศเศรษฐกิจอุตสาหกรรมและข้อมูลเตือนภัยที่ถูกต้อง ทันเวลา และสถานการณ์ - กระบวนการออกใบอนุญาตที่มีความรวดเร็วตามขั้นตอนที่กฎหมาย กำหนด - การกำหนดผังเมืองให้มีความชัดเจน - การจัดการแรงงานต่างด้าว
SMEs	- พัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และวิสาหกิจชุมชน ให้มีขีด ความสามารถในการแข่งขันในเชิงธุรกิจได้ในระดับสากล - พัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการให้มีการบริหารจัดการได้อย่างมี ประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผล - เพิ่มโอกาสทางการตลาดจากการพัฒนาผลิตภัณฑ์ให้มีคุณภาพและมี นวัตกรรม - การสนับสนุนสินเชื่อในการดำเนินธุรกิจ
ประชาชน/ผู้บริโภค	- สามารถเข้าถึงและได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเรื่องมาตรฐานต่างๆ อย่าง ถูกต้องและครบถ้วน - ผลิตภัณฑ์มีคุณภาพและความปลอดภัย - การประชาสัมพันธ์โครงการหรือกิจกรรมของกระทรวงอุตสาหกรรม ให้กว้างขวางและครอบคลุมกลุ่มเป้าหมายมากขึ้น
ชุมชน	- ชุมชนในพื้นที่ใกล้เคียงพื้นที่ประกอบการต้องการให้มีการกำกับ/ควบคุม/ ดูแลการประกอบกิจการ โรงงาน เหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน ให้มี ความปลอดภัยไม่ส่งผลกระทบต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อม
หน่วยงาน/สถานศึกษา	- มีข้อกำหนดแนวทางการดำเนินงานอย่างชัดเจน - มีการบูรณาการและประสานงานอย่างใกล้ชิด

4.

ยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรม
พ.ศ. 2559-2564

4. ยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ. 2559-2564

4.1 วิสัยทัศน์กระทรวงอุตสาหกรรม

“เป็นองค์กรนำการพัฒนาอุตสาหกรรมสู่ความยั่งยืน”

4.2 ค่านิยม

“รับผิดชอบในหน้าที่ เสนอแนะอย่างสร้างสรรค์ มีความซื่อสัตย์สุจริต มุ่งผลสัมฤทธิ์”

- ASIA - Accountability
- Suggestion
- Integrity
- Achievement Motivation

4.3 พันธกิจ

- 1) กำหนดนโยบายและยุทธศาสตร์ ยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมไทย พร้อมทั้งขึ้นนำและเตือนภัยภาคอุตสาหกรรม ให้ก้าวทันโลก
- 2) สร้างโอกาสและพัฒนา สภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการลงทุนและการประกอบกิจการ
- 3) ส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม วิสาหกิจชุมชน ให้มีความเข้มแข็ง และสามารถแข่งขันได้ในตลาดโลก
- 4) กำกับดูแลการประกอบธุรกิจอุตสาหกรรมให้มีการพัฒนาอย่างสมดุลและยั่งยืน เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และมีความรับผิดชอบต่อผู้บริโภค ชุมชน และสังคม
- 5) บูรณาการและติดตามการดำเนินงานตามนโยบายและยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมกับหน่วยงาน และภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง เพื่อผลักดันให้เกิดประสิทธิผล

4.4 ยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ. 2559-2564

- 1) การปรับโครงสร้างการผลิตเพื่อเพิ่มศักยภาพของภาคอุตสาหกรรม
- 2) การพัฒนาปัจจัยสนับสนุนให้เอื้อต่อการลงทุนและการพัฒนาอุตสาหกรรม
- 3) การส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมให้เป็นมิตรกับสังคมและสิ่งแวดล้อม
- 4) การพัฒนาสมรรถนะองค์กร

เป้าประสงค์

เพื่อส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมที่สอดคล้องกับศักยภาพพื้นฐานของประเทศ โดยเน้นการใช้วิทยาศาสตร์เทคโนโลยี และนวัตกรรม เพื่อเพิ่มผลิตภาพและมาตรฐาน ให้ภาคอุตสาหกรรมมีความสามารถในการแข่งขันในระดับที่สูงขึ้น

ตัวชี้วัด

ตัวชี้วัด	ข้อมูล ปีฐาน	ปี 2559	ปี 2560	ปี 2561	ปี 2562	ปี 2563	ปี 2564
1. ผลิตภาพ (TFP) ของภาคอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้น (%)	-1.48 (พ.ศ. 2555)	0.1	0.1	0.1	0.1	0.1	0.1
2. ต้นทุนโลจิสติกส์ภาคอุตสาหกรรมลดลง (%)*	1.43% (พ.ศ. 2555)	2% ต่อปี	2% ต่อปี	2% ต่อปี	2% ต่อปี	2% ต่อปี	2% ต่อปี
3. ร้อยละของจำนวนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ได้รับการพัฒนามีผลิตภาพ/นวัตกรรม เพิ่มขึ้นตามเกณฑ์ที่กำหนด	65 (พ.ศ. 2558)	65	65	65	65	65	65
4. จำนวนผู้ประกอบการที่ได้รับการรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์ (ราย)	6,340 (เฉลี่ย พ.ศ. 2554-2557)	6,560	6,780	7,000	7,220	7,440	7,660
4.1 จำนวนผู้ประกอบการที่ได้รับการรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (มอก.) (ราย)	2,000	2,200	2,400	2,600	2,800	3,000	3,200
4.2 จำนวนผู้ประกอบการที่ได้รับการรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชน (มผช.) (ราย)	4,340	4,360	4,380	4,400	4,420	4,440	4,460

หมายเหตุ : * 1. เป้าหมายตามแผนแม่บทโลจิสติกส์ภาคอุตสาหกรรม พ.ศ. 2555-2559 กำหนดให้ลดต้นทุนการเก็บรักษาสินค้าคงคลังลง 2% ต่อปี หรือ 0.2% ต่อ GDP ต่อปี (ปี 2555-2559 รวม 1%) 2. ข้อมูลผลการลดต้นทุนโลจิสติกส์ภาคอุตสาหกรรมในปี 2556 เป็นการประมาณการซึ่งคำนวณจากต้นทุนการเก็บรักษาสินค้าคงคลังในปี 2556 ที่ 5.3% ลดลงจากปี 2555 ที่ 5.9% ต่อ GDP

กลยุทธ์

- 1) ประยุกต์ใช้ดิจิทัล วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม ในการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตของภาคอุตสาหกรรม
- 2) เสริมสร้างประสิทธิภาพการจัดการโลจิสติกส์ และโซ่อุปทานของภาคอุตสาหกรรมให้มีความได้เปรียบในการแข่งขัน
- 3) พัฒนาผู้ประกอบการและบุคลากรภาคอุตสาหกรรม
- 4) เสริมสร้างศักยภาพการรวมกลุ่มของอุตสาหกรรมเป้าหมาย
- 5) พัฒนามาตรฐาน การตรวจสอบรับรอง และการควบคุมกำกับดูแลเพื่อเอื้อต่อความปลอดภัยของประชาชนและพัฒนาอุตสาหกรรมให้มีขีดความสามารถในการแข่งขัน
- 6) พัฒนาวัตถุดิบต้นน้ำและอุตสาหกรรมพื้นฐาน

เป้าประสงค์

เพื่อสร้างโอกาสและลดอุปสรรค ในการประกอบธุรกิจอุตสาหกรรม

ตัวชี้วัด

ตัวชี้วัด	ข้อมูล ปีฐาน	ปี 2559	ปี 2560	ปี 2561	ปี 2562	ปี 2563	ปี 2564
1. จำนวนนิคมอุตสาหกรรมที่จัดตั้งขึ้นในเขตเศรษฐกิจพิเศษ ตามมติ ครม. (แห่ง)	N/A	TBA	TBA	TBA	TBA	TBA	TBA
2. GPP ภาคอุตสาหกรรมในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนใต้เพิ่มขึ้น	11% (เฉลี่ย พ.ศ. 2551-2555)	12%	13%	14%	15%	16%	17%
3. มูลค่าการลงทุนของโรงงานอุตสาหกรรมที่เพิ่มขึ้น (%) *	5 (เฉลี่ย พ.ศ. 2551-2553)	5	5	5	5	5	5

หมายเหตุ: * เฉพาะอนุญาตประกอบกิจการใหม่และขยายโรงงานจำพวกที่ 2 และ 3 ในฐานข้อมูลของกรมโรงงานอุตสาหกรรม ยกเว้นโรงงานที่อยู่ในการนิคมอุตสาหกรรม

กลยุทธ์

- 1) ปรับปรุงกฎหมายที่เอื้อต่อการลงทุนและการประกอบธุรกิจอุตสาหกรรม
- 2) กำหนดทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรม และพัฒนาระบบข้อมูลเชิงลึกด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรม เพื่อบูรณาการการทำงาน และประกอบการตัดสินใจในการลงทุน
- 3) พัฒนานิคมอุตสาหกรรมในเขตเศรษฐกิจพิเศษเพื่อส่งเสริมการลงทุนและการพัฒนาอุตสาหกรรม
- 4) แก้ไขปัญหาเศรษฐกิจในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้

เป้าประสงค์

เพื่อลดปัญหาการก่อกมลภาวะและสร้างความยั่งยืนให้กับภาคอุตสาหกรรม

ตัวชี้วัด

ตัวชี้วัด	ข้อมูล ปีฐาน	ปี 2559	ปี 2560	ปี 2561	ปี 2562	ปี 2563	ปี 2564
1. จำนวนสถานประกอบการที่ได้รับการรับรองอุตสาหกรรมสีเขียวเพิ่มขึ้น (ราย)	5,000 (พ.ศ. 2558)	5,000	5,000	5,000	5,000	5,000	5,000
2. ปริมาณกากอุตสาหกรรมที่เป็นของเสียอันตรายได้รับการจัดการเข้าระบบเพิ่มขึ้นเป็น (ล้านตัน/ปี)*	1.11 (พ.ศ. 2558)	1.2	1.3	1.4	1.5	1.6	1.7
3. เครือข่ายความร่วมมือในการเฝ้าระวังปัญหาสิ่งแวดล้อมและความปลอดภัยภาคอุตสาหกรรม ได้รับการพัฒนา (เครือข่าย)	200 (พ.ศ. 2557)	200	200	200	200	200	200
4. จำนวนพื้นที่อุตสาหกรรมที่เข้าสู่การเป็นเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ							
4.1 จำนวนนิคมอุตสาหกรรมที่เข้าสู่การเป็นเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ (แห่ง)	19 (พ.ศ. 2558)	23	27	31	35	39	43
4.2. จำนวนจังหวัดที่พัฒนาเข้าสู่เมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ (จังหวัด)	3 (พ.ศ. 2558)	5	7	9	11	13	15

หมายเหตุ * การจัดการของเสียภาคอุตสาหกรรม (ปริมาณกากเข้าสู่ระบบ ระดับ 5 เท่ากับ 1.11 ล้านตัน)

กลยุทธ์

- 1) ส่งเสริมสถานประกอบการให้มีการพัฒนากระบวนการผลิตและยกระดับการรับรองอุตสาหกรรมสีเขียว
- 2) พัฒนาปัจจัยแวดล้อมเพื่อผลักดันและจูงใจให้สถานประกอบการมีการปรับปรุงระบบเพื่อเป็นมิตรกับสังคมและสิ่งแวดล้อม
- 3) บริหารจัดการกากอุตสาหกรรมครบวงจร
- 4) ส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีที่สะอาดและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
- 5) พัฒนาเครือข่ายเฝ้าระวังและจัดการผลกระทบสิ่งแวดล้อม โดยความร่วมมือของท้องถิ่นและชุมชน

เป้าประสงค์

เพื่อพัฒนาระบบและความสามารถของบุคลากรในการให้บริการแก่ผู้ประกอบการและประชาชน
อย่างมีประสิทธิภาพและมีธรรมาภิบาล

ตัวชี้วัด

ตัวชี้วัด	ข้อมูล ปีฐาน	ปี 2559	ปี 2560	ปี 2561	ปี 2562	ปี 2563	ปี 2564
1. ผู้รับบริการมีความพึงพอใจในคุณภาพการให้บริการของหน่วยงานในกระทรวง อุตสาหกรรม (%)	84.32% (พ.ศ. 2557)	85%	85%	85%	85%	85%	85%
2. บุคลากรกระทรวงอุตสาหกรรมที่ได้รับการ พัฒนามีศักยภาพเพิ่มขึ้น (%)*	N/A	50%	55%	60%	65%	70%	75%

หมายเหตุ * ประเมินผลตามแผนพัฒนาบุคลากรกระทรวงอุตสาหกรรมประจำปีงบประมาณ

กลยุทธ์

- 1) ปรับโครงสร้างองค์กร พัฒนาระบบบริหารจัดการ จัดหาเครื่องมือจัดการองค์ความรู้เพื่อยกระดับศักยภาพการปฏิบัติงาน
- 2) พัฒนาศักยภาพของบุคลากรในองค์กรให้สามารถผลักดันการพัฒนาอุตสาหกรรมอย่างยั่งยืน
- 3) พัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร เพื่อการบริหารและการบริการที่มีประสิทธิภาพ
- 4) ส่งเสริมธรรมาภิบาลและสร้างความโปร่งใสในการปฏิบัติราชการ เพื่อต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชัน

5.

แนวทางการดำเนินงานตามแผน
ยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรม
พ.ศ. 2559-2564

5. แนวทางการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ. 2559-2564

เพื่อให้การขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ไปสู่การปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพ กระทรวงอุตสาหกรรมจึงได้กำหนดแนวทางการดำเนินงาน ที่สนับสนุนการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ให้บรรลุวิสัยทัศน์ พันธกิจ และเป้าประสงค์ของกระทรวงอุตสาหกรรมที่ได้กำหนดไว้

ตารางที่ 7 แนวทางการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ. 2559-2564

ประเด็นยุทธศาสตร์	ตัวชี้วัด	กลยุทธ์	มาตรการ
1. การปรับโครงสร้างการผลิตเพื่อเพิ่มศักยภาพของภาคอุตสาหกรรม เป้าประสงค์ เพื่อส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมที่สอดคล้องกับศักยภาพพื้นฐานของประเทศ โดยเน้นการใช้วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม เพื่อเพิ่มผลิตภาพ และ มาตรฐานให้ภาคอุตสาหกรรมมีความสามารถในการแข่งขันในระดับที่สูงขึ้น	1. ผลิตภาพ (TFP) ของภาคอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้น 2. ต้นทุนโลจิสติกส์ภาค อุตสาหกรรมลดลง (%) 3. ร้อยละของจำนวนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ได้รับการพัฒนามีผลิตภาพ/นวัตกรรมเพิ่มขึ้นตามเกณฑ์ที่กำหนด 4. จำนวนผู้ประกอบการที่ได้รับการรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์ (ราย)	1. ประยุกต์ใช้ดิจิทัล วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม ในการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตของภาคอุตสาหกรรม	1.1 ส่งเสริมการเชื่อมโยงทางเศรษฐกิจของ ASEAN (plus) และยกระดับเข้าสู่ห่วงโซ่อุปทานการผลิตที่มีมูลค่าสูงขึ้น 1.2 ส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการอุตสาหกรรมที่เป็น SMEs วิสาหกิจชุมชน OTOP เพื่อกระจายรายได้และสร้างความเป็นธรรมให้สังคมมากขึ้น 1.3 ส่งเสริมการปรับปรุงกระบวนการและการบริหารจัดการของผู้ประกอบการในภาคอุตสาหกรรมเพื่อลดต้นทุนการผลิต 1.4 สนับสนุนให้ผู้ประกอบการใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีสารสนเทศ และ Digital Technology ในการปรับปรุงและพัฒนากระบวนการผลิต 1.5 ส่งเสริมการใช้เทคโนโลยี(ในสถานประกอบการ)ที่เหมาะสม (Appropriate Technology) กับศักยภาพของพื้นที่และอุตสาหกรรม 1.6 ยกระดับผู้ประกอบการจากผู้รับจ้างผลิต เป็นผู้พัฒนาตราสินค้า (OBM) รวมทั้งสนับสนุนให้เกิดการเพิ่มมูลค่าด้วยการพัฒนาการออกแบบ การวิจัยและพัฒนา และการสร้างตราสินค้าผ่านกลไกต่าง ๆ อาทิ การมีศูนย์ทดสอบกลาง การผลักดันให้เกิดศูนย์ออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (Industrial Design Center) 1.7 ให้การส่งเสริมบุคลากรที่มีศักยภาพในการประดิษฐ์คิดค้น เพื่อพัฒนาเป็นผู้ประกอบการใหม่ รวมถึงการพัฒนานวัตกรรมสู่การผลิตเชิงพาณิชย์

ประเด็นยุทธศาสตร์	ตัวชี้วัด	กลยุทธ์	มาตรการ
		2. เสริมสร้างประสิทธิภาพการจัดการ โลจิสติกส์ และโซ่อุปทานของภาค อุตสาหกรรมให้มีความได้เปรียบในการ แข่งขัน	2.1 บูรณาการกับหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องในเรื่องต่าง ๆ เช่น แรงงาน พลังงาน น้ำ วัตถุดิบทางการเกษตร โลจิสติกส์ ฯลฯ เพื่อลดผลกระทบจากต้นทุนที่จะเพิ่มสูงขึ้น 2.2 ขับเคลื่อนการดำเนินงานให้เป็นไปตามแผนแม่บทโลจิสติกส์ ภาคอุตสาหกรรม พ.ศ. 2555-2559 โดยเน้นการลดต้นทุนการ บริหาร การถือครองสินค้าวัตถุดิบ และการขนส่ง
		3. พัฒนาผู้ประกอบการและบุคลากร ภาคอุตสาหกรรม	3.1 สร้างความเข้าใจให้ผู้ประกอบการตระหนักถึงการปรับตัว รวมทั้ง การสร้างขีดความสามารถในการแข่งขัน รองรับการเปลี่ยนแปลง แบบพลวัต อาทิ กระแสสิ่งแวดล้อม ภัยพิบัติ และการเข้าสู่ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน 3.2 ให้การสนับสนุน และพัฒนาบุคลากรภาค อุตสาหกรรมเพื่อลด ผลกระทบจากการขาดแคลนแรงงานฝีมือ 3.3 ร่วมกับสถาบันการศึกษาและสถานประกอบการในการวาง แผนการพัฒนาบุคลากรภาคอุตสาหกรรม 3.4 สร้างค่านิยมการเป็นผู้ประกอบการ หรือการเป็นแรงงานวิชาชีพ อุตสาหกรรม

ประเด็นยุทธศาสตร์	ตัวชี้วัด	กลยุทธ์	มาตรการ
		4. เสริมสร้างศักยภาพการรวมกลุ่มของ อุตสาหกรรมเป้าหมาย	4.1 ให้ความสำคัญกับการพัฒนากระบวนการผลิต ผลิตภัณฑ์และ บริการ การพัฒนาด้านการมาตรฐาน รวมถึงการใช้เทคโนโลยี ขั้นสูง และการจัดการที่ดีในการเพิ่มผลิตภาพ มูลค่า และ นวัตกรรม ในสาขาอุตสาหกรรมเป้าหมาย 4.2 สร้างเครือข่ายการผลิตให้เชื่อมโยงในพื้นที่ต่าง ๆ เพื่อรองรับการ พัฒนาอุตสาหกรรมตามนโยบายรัฐบาล การลงทุนโครงสร้าง พื้นฐานของประเทศ เขตเศรษฐกิจพิเศษ และการแก้ไขปัญหาและ พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้
		5. พัฒนามาตรฐาน การตรวจสอบรับรอง และการควบคุมกำกับดูแลเพื่อเอื้อต่อ ความปลอดภัยของประชาชนและพัฒนา อุตสาหกรรมให้มีขีดความสามารถในการ แข่งขัน	5.1 พัฒนาการกำหนดมาตรฐานให้สามารถตอบสนองความต้องการ ของทุกภาคส่วนและได้รับการยอมรับ 5.2 พัฒนาระบบการตรวจสอบและรับรองให้สอดคล้องกับแนวทาง สากลและเป็นไปตามความต้องการของผู้ประกอบการ 5.3 กำกับดูแลและพัฒนาผู้ประกอบการให้สามารถผลิตสินค้าได้ตาม มาตรฐานและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง 5.4 เสริมสร้างความรู้/เข้าใจเรื่องความสำคัญของมาตรฐานและความ เชื่อมั่นเครื่องหมายมาตรฐาน ให้กับผู้ประกอบการและผู้บริโภค
		6. พัฒนาวัตถุดิบต้นน้ำและอุตสาหกรรม พื้นฐาน	6.1 ส่งเสริมการผลิตและการพัฒนาวัตถุดิบต้นน้ำให้มีคุณภาพและ ปริมาณเพียงพอต่อความต้องการและสอดคล้องกับทิศทางการ พัฒนาของภาคอุตสาหกรรม

ประเด็นยุทธศาสตร์	ตัวชี้วัด	กลยุทธ์	มาตรการ
2. การพัฒนาปัจจัยสนับสนุนให้เอื้อต่อการลงทุนและการพัฒนาอุตสาหกรรม เป้าประสงค์ เพื่อสร้างโอกาสและลดอุปสรรคในการประกอบธุรกิจอุตสาหกรรม	1. จำนวนนิคมอุตสาหกรรมที่จัดตั้งขึ้นในเขตเศรษฐกิจพิเศษ ตามมติ ครม. (แห่ง) 2. GPP ภาคอุตสาหกรรมในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนใต้ เพิ่มขึ้น (%) 3. มูลค่าการลงทุนของโรงงานอุตสาหกรรมที่เพิ่มขึ้น (%)	1. ปรับปรุงกฎหมายที่เอื้อต่อการลงทุนและการประกอบธุรกิจอุตสาหกรรม	1.1 ส่งเสริมและอำนวยความสะดวกในการประกอบธุรกิจ ตลอดจนสร้างเครือข่ายการผลิตให้เชื่อมโยงในพื้นที่ต่าง ๆ เพื่อรองรับการพัฒนาอุตสาหกรรมตามนโยบายรัฐบาล ศักยภาพของประเทศ และการลงทุนโครงสร้างพื้นฐานของประเทศ 1.2 ปรับปรุงกฎหมายที่เป็นอุปสรรคต่อการลงทุนและการดำเนินธุรกิจอุตสาหกรรม 1.3 ปรับปรุงกฎระเบียบ หรือสนับสนุนให้มีการยืดอายุการทำงานของแรงงานที่จำเป็น ตลอดจนหามาตรการสนับสนุนการใช้ประโยชน์จากแรงงานสูงอายุ 1.4 สร้างกลไกการรับรู้และแก้ไขกฎหมาย และประเด็นที่เป็นอุปสรรคต่อการประกอบธุรกิจอุตสาหกรรม
		2. กำหนดทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรม และพัฒนาระบบข้อมูลเชิงลึกด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรม เพื่อบูรณาการการทำงาน และประกอบการตัดสินใจในการลงทุน	2.1 บูรณาการทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรมของหน่วยงาน ตลอดจนการเชื่อมโยงการทำงานให้มีความเป็นเอกภาพ สอดคล้องกับนโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรมของรัฐบาล และกระแสความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ 2.2 บูรณาการระบบข้อมูลและองค์ความรู้ในด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจ เช่น กฎระเบียบ เทคโนโลยี AEC ฯลฯ ให้มีเอกภาพ

ประเด็นยุทธศาสตร์	ตัวชี้วัด	กลยุทธ์	มาตรการ
		3. พัฒนานิคมอุตสาหกรรมในเขตเศรษฐกิจพิเศษเพื่อส่งเสริมการลงทุนและการพัฒนาอุตสาหกรรม	3.1 สร้างให้นิคมอุตสาหกรรมเป็นกลไกในการพัฒนาอุตสาหกรรม การผลิต และบริการในเขตเศรษฐกิจพิเศษ
		4. แก้ไขปัญหาเศรษฐกิจในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้	4.1 ส่งเสริมและอำนวยความสะดวกในการประกอบธุรกิจ ตลอดจนสร้างเครือข่ายการผลิตให้เชื่อมโยงในพื้นที่ต่าง ๆ เพื่อรองรับการพัฒนาอุตสาหกรรมตามนโยบายรัฐบาล การลงทุนอุตสาหกรรมตามศักยภาพของพื้นที่ การพัฒนานิคมอุตสาหกรรมเขตเศรษฐกิจพิเศษ และการแก้ไขปัญหาและพัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้ 4.2 สร้างการจ้างงานในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ 4.3 การบูรณาการกับหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อแก้ไขปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้

ประเด็นยุทธศาสตร์	ตัวชี้วัด	กลยุทธ์	มาตรการ
3. การส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมให้เป็นมิตรกับสังคมและสิ่งแวดล้อม เป้าประสงค์ เพื่อลดปัญหาการก่อมลภาวะและสร้างความยั่งยืนให้กับภาคอุตสาหกรรม	1. จำนวนสถานประกอบการที่ได้รับการรับรองอุตสาหกรรมสีเขียวเพิ่มขึ้น (ราย) 2. ปริมาณกากอุตสาหกรรมที่เป็นของเสียอันตรายได้รับการจัดการเข้าระบบเพิ่มมากขึ้น (ล้านตัน/ปี) 3. เครือข่ายความร่วมมือในการเฝ้าระวังปัญหาสิ่งแวดล้อมและความปลอดภัยภาคอุตสาหกรรม ได้รับการพัฒนา (เครือข่าย) 4. จำนวนพื้นที่อุตสาหกรรมที่เข้าสู่การเป็นเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ 4.1 จำนวนนิคมอุตสาหกรรม (แห่ง) 4.2. จำนวนจังหวัด (จังหวัด)	1. ส่งเสริมสถานประกอบการให้มีการพัฒนากระบวนการผลิตและยกระดับการรับรองอุตสาหกรรมสีเขียว	1.1 การกำกับและส่งเสริมกระบวนการผลิต และผลิตภัณฑ์ที่ได้มาตรฐานสากล รองรับเศรษฐกิจสีเขียวและเป็นมิตรต่อสังคมชุมชน และสิ่งแวดล้อม 1.2 ปรับปรุงหลักสูตรการพัฒนาผู้ประกอบการโดยสอดแทรกเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาอย่างยั่งยืนและเศรษฐกิจพอเพียง
		2. พัฒนาปัจจัยแวดล้อมเพื่อผลักดันและจูงใจให้สถานประกอบการมีการปรับปรุงระบบเพื่อเป็นมิตรกับสังคมและสิ่งแวดล้อม	2.1 การพัฒนาพื้นที่อุตสาหกรรมด้วยแนวคิด Eco Town / Eco Industrial Estate 2.2 ส่งเสริมให้ผู้บริโภคนิยมสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

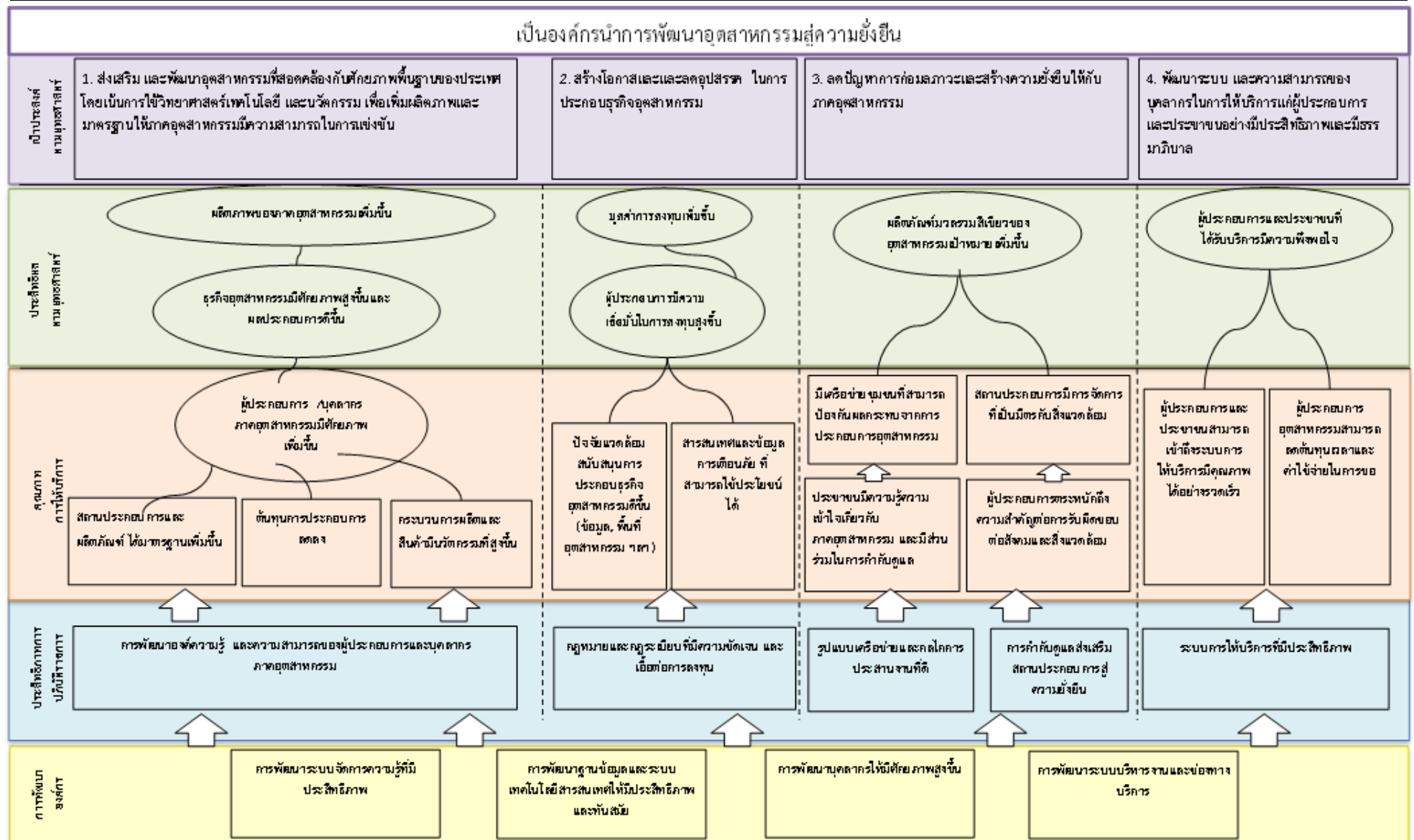
ประเด็นยุทธศาสตร์	ตัวชี้วัด	กลยุทธ์	มาตรการ
		3. บริหารจัดการกากอุตสาหกรรมครบวงจร	3.1 การพัฒนาและส่งเสริมการใช้เทคโนโลยี recycle เพื่อสนับสนุนการนำของเสียกลับมาใช้ใหม่และเป็นแหล่งวัตถุดิบหมุนเวียนให้แก่ภาคอุตสาหกรรม 3.2 การเร่งรัดการนำกากอุตสาหกรรมเข้าสู่ระบบ 3.3 การจัดตั้งนิคมกำจัดขยะ
		4. ส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีสะอาดและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม (Clean Technology)	4.1 ส่งเสริมให้มีการปรับเปลี่ยนกระบวนการผลิต โดยใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม 4.2 ส่งเสริมการใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพและการใช้พลังงานทดแทนในภาคอุตสาหกรรม
		5. พัฒนาเครือข่ายเฝ้าระวังและจัดการผลกระทบสิ่งแวดล้อม โดยการมีส่วนร่วมของท้องถิ่นและชุมชน	5.1 ส่งเสริมและพัฒนาการมีส่วนร่วมของภาคประชาชนในการเฝ้าระวัง กำกับดูแลการประกอบกิจการของภาคอุตสาหกรรม และสนับสนุนการดำเนินงานของกระทรวง

ประเด็นยุทธศาสตร์	ตัวชี้วัด	กลยุทธ์	มาตรการ
4. การพัฒนาสมรรถนะองค์กร เป้าประสงค์ เพื่อพัฒนาระบบและความสามารถของบุคลากรในการให้บริการแก่ผู้ประกอบการและประชาชนอย่างมีประสิทธิภาพและมีธรรมาภิบาล	1. ผู้รับบริการมีความพึงพอใจในคุณภาพการให้บริการของหน่วยงานในกระทรวงอุตสาหกรรม (%) 2. บุคลากรกระทรวงอุตสาหกรรมที่ได้รับการพัฒนามีศักยภาพเพิ่มขึ้น (%)	1. ปรับโครงสร้างองค์กร พัฒนาระบบบริหารจัดการ จัดหาเครื่องมือจัดการองค์ความรู้ เพื่อยกระดับศักยภาพการปฏิบัติงาน	1.1 ปรับปรุงโครงสร้างกระทรวงฯ ตลอดจนขอบเขตและวิธีดำเนินงานเพื่อรองรับภารกิจเป้าหมาย การมีส่วนร่วมจากภาคประชาชน เพื่อให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงและตอบสนองความต้องการของกลุ่มเป้าหมายได้ 1.2 พัฒนาทักษะที่จำเป็น เช่น การคิดวิเคราะห์ และภาษาต่างประเทศ รวมถึงการสร้างกลไกและสนับสนุนการถ่ายทอดองค์ความรู้ทั้งจากภายในกระทรวง จากวิทยากรและที่ปรึกษา ฯลฯ เพื่อก้าวทันการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น รวมถึงการเข้าเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน 1.3 ผลักดันให้สถาบันเครือข่ายดำเนินการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมตามนโยบายภาครัฐ ตลอดจนการผลักดันให้มีหน่วยงานกลาง หรือสถาบันเครือข่ายใหม่ ๆ สำหรับรองรับภารกิจที่ยังขาดอยู่
		2. พัฒนาศักยภาพของบุคลากรในองค์กรให้สามารถพัฒนาหลักดันการพัฒนาอุตสาหกรรมอย่างยั่งยืน	2.1 สนับสนุนให้บุคลากรของกระทรวงฯ(ส่วนราชการ) ให้มีขีดความสามารถที่จะเป็นผู้ดำเนินการเองได้เพิ่มขึ้น เพื่อลดการพึ่งพาภายนอก 2.2 ควบรวมกิจกรรมและกำลังคนที่มีลักษณะคล้ายกัน หรือมีความซ้ำซ้อนเพื่อสร้างจุดแข็งให้กับกระทรวง ฯ มากขึ้น 2.3 เตรียมความพร้อมของบุคลากรในกระทรวง เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น รวมทั้งการเรียนรู้ด้านภาษาและวัฒนธรรมประเทศในประชาคมอาเซียน

ประเด็นยุทธศาสตร์	ตัวชี้วัด	กลยุทธ์	มาตรการ
			2.4 ปรับปรุงการบูรณาการร่วมกับหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในการดำเนินงานต่าง ๆ อาทิ การบริหารจัดการกากอุตสาหกรรม 2.5 การวางแผนกำลังคนเพื่อตอบสนองความต้องการของกลุ่มเป้าหมายการให้บริการ และความสามารถของบุคลากรของกระทรวง (เพื่อเตรียมรับวิกฤตการขาดแคลนบุคลากรคุณภาพ และยุคเปลี่ยนผ่าน)
		3. พัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร เพื่อการบริหารและการบริการที่มีประสิทธิภาพ	3.1 พัฒนาการให้บริการของกระทรวงผ่านศูนย์บริการร่วมที่สามารถตอบสนองได้อย่างเป็นเอกภาพ รวมถึงการพัฒนาระบบการให้บริการผ่านระบบเทคโนโลยีสมัยใหม่
		4. ส่งเสริมธรรมาภิบาลและสร้างความโปร่งใสในการปฏิบัติราชการ เพื่อต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชัน	4.1 ขยายการเผยแพร่และประชาสัมพันธ์การดำเนินงานของกระทรวงในด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะการกำกับและปรับปรุงกากอุตสาหกรรมและมลพิษเพื่อสิ่งแวดล้อม เพื่อให้เกิดความเชื่อมั่นและสร้างภาพลักษณ์ที่ดีขององค์กร

6. แผนที่ยุทธศาสตร์ (Strategy Map)

6. แผนที่ยุทธศาสตร์ (Strategy Map)

ภาพที่ 5 Strategy Map

บรรณานุกรม

กระทรวงอุตสาหกรรม. 2554. แผนแม่บทการพัฒนาอุตสาหกรรมไทย พ.ศ. 2555-2574.

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. 2557. ภาวะเศรษฐกิจไทยไตรมาสที่สาม และแนวโน้มปี 2557 – 2558.

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. 2557. ภาวะสังคมไทย ไตรมาสสามปี 2557.

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. 2555. สรุปสาระสำคัญแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่สิบเอ็ด พ.ศ. 2555-2559.

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ. 2555. ตำแหน่งจุดยืนทางยุทธศาสตร์ของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด (Positioning).

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี. 2557. คำแถลงนโยบายของคณะรัฐมนตรี พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี. สำนักพิมพ์คณะรัฐมนตรีและราชกิจจานุเบกษา.

ภาคผนวก ก

คำสั่งกระทรวงอุตสาหกรรม

ที่ ๑๓๕ / ๒๕๕๗

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการกำหนดกรอบนโยบายการจัดทำแผนยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรม

ตามกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ. ๒๕๕๑ กำหนดให้สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม มีอำนาจหน้าที่พัฒนายุทธศาสตร์การบริหารกระทรวง ประกอบกับแผนยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรมปี พ.ศ. ๒๕๕๕ - ๒๕๕๘ ได้สิ้นสุดลง นั้น

ดังนั้น เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพ และประสิทธิผลการดำเนินงานการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ของ กระทรวงอุตสาหกรรม จึงเห็นสมควรแต่งตั้งให้มีคณะกรรมการกำหนดกรอบนโยบายการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ ของกระทรวงอุตสาหกรรม โดยมีองค์ประกอบและอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

๑. องค์ประกอบ

๑.๑	ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม	ประธานคณะกรรมการ
๑.๒	รองปลัดกระทรวงที่ได้รับมอบหมายให้ดูแล
สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม	รองประธานคณะกรรมการ
๑.๓	รองปลัดกระทรวงหัวหน้ากลุ่มภารกิจด้านส่งเสริมอุตสาหกรรม
และผู้ประกอบการ	คณะกรรมการ
๑.๔	รองปลัดกระทรวงหัวหน้ากลุ่มภารกิจด้านกำกับตรวจสอบ
กระบวนการผลิต	คณะกรรมการ
๑.๕	รองปลัดกระทรวงหัวหน้ากลุ่มภารกิจด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรม	คณะกรรมการ
๑.๖	ผู้ตรวจราชการกระทรวงอุตสาหกรรมทุกท่าน	คณะกรรมการ
๑.๗	อธิบดีกรมโรงงานอุตสาหกรรม	คณะกรรมการ
๑.๘	อธิบดีกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม	คณะกรรมการ
๑.๙	อธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่	คณะกรรมการ
๑.๑๐	เลขาธิการคณะกรรมการอ้อยและน้ำตาลทราย	คณะกรรมการ
๑.๑๑	เลขาธิการสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม	คณะกรรมการ
๑.๑๒	ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม	คณะกรรมการ
๑.๑๓	ผู้ว่าการการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย	คณะกรรมการ
๑.๑๔	ประธานกรรมการคณะกรรมการส่งเสริมการดำเนินงาน
การพัฒนาประสิทธิภาพองค์กร กลุ่มที่ ๑ - ๖	คณะกรรมการ

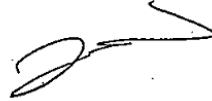
/ ๑.๑๕ ผู้อำนวยการสำนัก...

๑.๑๕	ผู้อำนวยการสำนักนโยบายและยุทธศาสตร์
สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม	คณะกรรมการและ
เลขานุการ
๑.๑๖	ผู้เชี่ยวชาญด้านนโยบายและยุทธศาสตร์
สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์
สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม	คณะกรรมการและ
ผู้ช่วยเลขานุการ
๑.๑๗	หัวหน้ากลุ่มยุทธศาสตร์และแผนปฏิบัติการ
สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์
สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม	คณะกรรมการและ
ผู้ช่วยเลขานุการ

๒. อำนาจหน้าที่

- ๒.๑ ให้คำปรึกษา แนะนำ แนวทางการดำเนินงานในการจัดทำแผนยุทธศาสตร์
กระทรวงอุตสาหกรรม
- ๒.๒ ให้ข้อคิดเห็น ข้อเสนอแนะ กำหนดกรอบนโยบายแผนยุทธศาสตร์กระทรวง
อุตสาหกรรม
- ๒.๓ แต่งตั้งคณะทำงานย่อยหรือกลุ่มทำงานเพื่อสนับสนุนการปฏิบัติหน้าที่ของ
คณะกรรมการจัดทำแผนยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรม ได้ตามความเหมาะสม
- ๒.๔ ปฏิบัติหน้าที่อื่นๆ ตามที่ได้รับมอบหมาย
- ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๒๙ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๗

(นายวิฑูรย์ สิมะเสนีย์)
ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม

คำสั่งกระทรวงอุตสาหกรรม

ที่ ๑๓๖/๒๕๕๗

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการจัดทำแผนยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรม

ตามกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ. ๒๕๕๑ กำหนดให้สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม มีอำนาจหน้าที่พัฒนายุทธศาสตร์การบริหารกระทรวง ประกอบกับแผนยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรมปี พ.ศ. ๒๕๕๕ - ๒๕๕๘ ได้สิ้นสุดลง นั้น

ดังนั้น เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพ และประสิทธิผลการดำเนินงานในการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ ของกระทรวงอุตสาหกรรม จึงเห็นสมควรแต่งตั้งให้มีคณะกรรมการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ของกระทรวง อุตสาหกรรม โดยมีองค์ประกอบและอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

๑. องค์ประกอบ

๑.๑	รองปลัดกระทรวงอุตสาหกรรมที่ได้รับมอบหมาย	ประธานคณะกรรมการ
๑.๒	ผู้ตรวจราชการกระทรวงอุตสาหกรรมทุกท่าน	คณะกรรมการ
๑.๓	ผู้แทนกรมโรงงานอุตสาหกรรม	คณะกรรมการ
๑.๔	ผู้แทนกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม	คณะกรรมการ
๑.๕	ผู้แทนกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่	คณะกรรมการ
๑.๖	ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการอ้อยและน้ำตาลทราย	คณะกรรมการ
๑.๗	ผู้แทนสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม	คณะกรรมการ
๑.๘	ผู้แทนสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม	คณะกรรมการ
๑.๙	ผู้แทนการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย	คณะกรรมการ
๑.๑๐	ประธานกรรมการคณะกรรมการส่งเสริมการดำเนินงาน การพัฒนาประสิทธิภาพองค์กร กลุ่มที่ ๑ - ๖ หรือผู้แทน	คณะกรรมการ
๑.๑๑	ผู้แทนสถาบันไทย - เยอรมัน	คณะกรรมการ
๑.๑๒	ผู้แทนสถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ	คณะกรรมการ
๑.๑๓	ผู้แทนสถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ	คณะกรรมการ
๑.๑๔	ผู้แทนสถาบันอาหาร	คณะกรรมการ
๑.๑๕	ผู้แทนสถาบันรับรองมาตรฐานไอเอสโอ	คณะกรรมการ
๑.๑๖	ผู้แทนสถาบันยานยนต์	คณะกรรมการ
๑.๑๗	ผู้แทนสถาบันไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์	คณะกรรมการ
๑.๑๘	ผู้แทนสถาบันเหล็กและเหล็กกล้าแห่งประเทศไทย	คณะกรรมการ

/ ๑.๑๙ ผู้แทนสถาบัน...

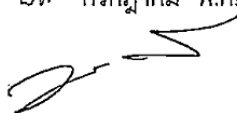
๑.๑๙	ผู้แทนสถาบันพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	คณะทำงาน
๑.๒๐	ผู้แทนสถาบันพลาสติก	คณะทำงาน
๑.๒๑	ผู้แทนสถาบันการก่อสร้างแห่งประเทศไทย	คณะทำงาน
๑.๒๒	ผู้อำนวยการสำนักนโยบายและยุทธศาสตร์
สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม	คณะทำงาน
และเลขานุการ
๑.๒๓	ผู้เชี่ยวชาญด้านนโยบายและยุทธศาสตร์
สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์
สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม	คณะทำงาน
และผู้ช่วยเลขานุการ
๑.๒๔	หัวหน้ากลุ่มยุทธศาสตร์และแผนปฏิบัติการ
สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์
สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม	คณะทำงาน
และผู้ช่วยเลขานุการ

๒. อำนาจหน้าที่

- ๒.๑ พิจารณา จัดทำแผนยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรม
- ๒.๒ นำเสนอแผนยุทธศาสตร์ของกระทรวงอุตสาหกรรม ต่อคณะกรรมการจัดทำแผนยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรม
- ๒.๓ แต่งตั้งคณะทำงานย่อยหรือกลุ่มทำงานเพื่อสนับสนุนการปฏิบัติหน้าที่ของคณะทำงานพิจารณาจัดทำแผนยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรม
- ๒.๔ ปฏิบัติหน้าที่อื่นๆ ตามที่ได้รับมอบหมายจากกระทรวงอุตสาหกรรม

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๒๓ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๗

(นายวิฑูรย์ สิมะโชคดี)
ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม

ภาคผนวก ข

1.1 กระทรวงพาณิชย์

แผนแม่บทกระทรวงพาณิชย์ พ.ศ. 2555-2564 ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นกรอบการดำเนินงานที่จะนำไปสู่การปรับโครงสร้างทางการค้าและการลงทุนของไทยเพื่อให้สอดคล้องและได้รับประโยชน์สูงสุดจากแนวโน้มโลกและใช้ศักยภาพของไทยได้เต็มศักยภาพ โดยมียุทธศาสตร์ 5 ประการ คือ การสร้างขีดความสามารถให้ผู้ประกอบการและวิสาหกิจ (Smart Enterprise) สู่การเป็น Trading Nation การใช้อาเซียนเป็นฐานไปสู่เวทีโลก (ASEAN One) การยกระดับประเทศเข้าสู่เศรษฐกิจสร้างสรรค์มูลค่า (Value Creation Economy) การสร้างสภาพแวดล้อมภายในประเทศที่เอื้อต่อการแข่งขันและเป็นธรรม (Pro Competitive Environment) การส่งเสริมและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางการค้า (New Trade Infrastructure) ซึ่งกระทรวงอุตสาหกรรม ถือเป็นหน่วยงานหลักที่จะดำเนินงานที่เกี่ยวข้องอย่างบูรณาการ

1.2 กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

1) แผนแม่บทระบบสถิติประเทศไทย ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2559 – 2563) ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อขับเคลื่อนให้ประเทศไทยมีระบบสถิติที่ทุกหน่วยงานร่วมกันขับเคลื่อนเพื่อให้เกิดสถิติทางการที่ใช้ในการพัฒนาประเทศ โดยให้หน่วยสถิติต่าง ๆ มีสมรรถนะเพิ่มขึ้นในการจัดทำและรวบรวมข้อมูลสถิติที่มีมาตรฐานและมีคุณภาพ ซึ่งกระทรวงอุตสาหกรรมได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการจัดทำแนวทางการยกวางแผนแม่บท ระบบสถิติประเทศไทย ปี 2559 - 2563 (ฉบับเพิ่มเติม)

2) (ร่าง) แผนแม่บทเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (ฉบับที่ 3) ของประเทศไทย พ.ศ. 2557-2561 มีเป้าหมายในการเตรียมความพร้อมของประเทศไทยสู่ยุคเศรษฐกิจดิจิทัล (Digital Economy) อย่างยั่งยืน ทัวทั้ง และเท่าเทียม ด้วยความมั่นคงปลอดภัย โดยให้ความสำคัญกับการนำ ICT มาใช้พัฒนาประเทศด้วยยุทธศาสตร์หลัก 4 ด้าน ได้แก่ ด้านทุนมนุษย์ ด้านโครงสร้างพื้นฐาน ICT ด้านรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ และด้านธุรกิจและอุตสาหกรรม โดยยุทธศาสตร์ กลยุทธ์ และมาตรการ ได้กำหนดทิศทางการพัฒนาด้าน ICT ของประเทศที่สอดคล้องกับแผน นโยบาย ยุทธศาสตร์ และมาตรการสำคัญของประเทศ ในบริบทหลักด้านเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม และปัจจัยด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

1.3 กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

1) แผนผู้สูงอายุแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (ปี 2545 - 2564) จัดแบ่งเป็น 5 ยุทธศาสตร์ ดังนี้ ยุทธศาสตร์ด้านการเตรียมความพร้อมของประชากรเพื่อวัยสูงอายุที่มีคุณภาพ ยุทธศาสตร์ด้านการส่งเสริมผู้สูงอายุ ยุทธศาสตร์ด้านระบบคุ้มครองทางสังคมสำหรับผู้สูงอายุ ยุทธศาสตร์ด้านการบริหารจัดการเพื่อการพัฒนาทางด้านผู้สูงอายุระดับชาติและการพัฒนาบุคลากรด้านผู้สูงอายุ ยุทธศาสตร์ด้านการประมวลและพัฒนาองค์ความรู้ด้านผู้สูงอายุและการติดตามประเมินผลการดำเนินการ ตามแผนผู้สูงอายุแห่งชาติ โดยกระทรวงอุตสาหกรรม มีการดำเนินงานที่เกี่ยวข้อง อาทิ มาตรการส่งเสริมด้านการทำงานและการหา

รายได้ของผู้สูงอายุ และมาตรการส่งเสริม สนับสนุนสื่อทุกประเภทให้มีรายการเพื่อผู้สูงอายุ และสนับสนุนให้ผู้สูงอายุได้รับความรู้ และสามารถเข้าถึงข่าวสารและสื่อ การเตรียมความพร้อมของประชากรเพื่อวัยสูงอายุที่มีคุณภาพ การส่งเสริมและพัฒนาผู้สูงอายุ

1.4 กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

1) แผนแม่บทรองรับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ พ.ศ. 2555-2593 มีเป้าหมายเพื่อให้ประเทศไทยสามารถพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อมให้มีความสอดคล้องกับปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงได้อย่างยั่งยืน ควบคู่ไปกับการลดอัตราการปลดปล่อยก๊าซเรือนกระจกที่ไม่กระทบต่ออัตราการเพิ่มของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (Gross Domestic Product: GDP) รวมทั้ง ไม่สูญเสียขีดความสามารถในพัฒนาและการแข่งขันของทุกภาคส่วนและทุกระดับ ภายในปี พ.ศ. 2593 (ค.ศ.2050) ประกอบด้วย 3 ยุทธศาสตร์ คือ การปรับตัว (Adaptation) เพื่อรองรับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาวะ ภูมิอากาศ การลดการปล่อยออกก๊าซเรือนกระจก (Mitigation) และเพิ่มแหล่งกักเก็บก๊าซเรือนกระจก และการเสริมสร้างขีดความสามารถของประเทศเพื่อจัดการความเสี่ยงจากผลกระทบการเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศ โดยกระทรวงอุตสาหกรรมมีส่วนในการพัฒนาและส่งเสริมกระบวนการผลิตและการใช้เทคโนโลยีสะอาด เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมสำหรับภาคอุตสาหกรรมและภาคอื่นๆที่เกี่ยวข้อง

1.5 กระทรวงแรงงาน

1) แผนปฏิบัติการส่งเสริมคุ้มครองและพัฒนาแรงงานนอกระบบ พ.ศ. 2555 – 2559 ซึ่งเป็นกรอบแนวทางการดำเนินงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้เกิดการทำงานให้เป็นไปตามแผน ยุทธศาสตร์การบริหารจัดการแรงงานนอกระบบ พ.ศ. 2555-2559 ซึ่งมียุทธศาสตร์ในการขยายขอบเขต การคุ้มครองและสร้างหลักประกันความมั่นคงทางสังคม การเสริมสร้างองค์ความรู้และพัฒนาสมรรถนะ แรงงานนอกระบบเพื่อขยายโอกาสการมีงานทำ และการเพิ่มสมรรถนะการบริหารจัดการแรงงานนอกระบบ โดยกระทรวงอุตสาหกรรมได้มีการดำเนินงานในส่วนที่เกี่ยวข้อง อาทิ โครงการเสริมสร้างผู้ประกอบการใหม่ โครงการส่งเสริมและพัฒนาวิสาหกิจชุมชน โครงการพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อการสร้างงานที่ยั่งยืนในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

2) ยุทธศาสตร์การพัฒนากำลังแรงงานในอุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วนอะไหล่ ยานยนต์ 2556-2563 ประกอบด้วย 4 ยุทธศาสตร์หลัก คือ การพัฒนากำลังแรงงานให้มีสมรรถนะในระดับมาตรฐานสากล การพัฒนามาตรฐานวิชาชีพ/มาตรฐานฝีมือแรงงานและมาตรฐานสมรรถนะ การพัฒนาระบบฐานข้อมูลด้านแรงงานของตลาดแรงงานและความต้องการพัฒนาทักษะฝีมือแรงงานและการพัฒนาเครือข่ายการพัฒนาฝีมือแรงงาน และการจัดตั้งสถาบันพัฒนาทรัพยากรบุคคลระดับกลางและสูงในกลุ่มอุตสาหกรรมยานยนต์ โดยกระทรวงอุตสาหกรรมได้ร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการผลิตและพัฒนา กำลังแรงงานให้มีสมรรถนะในระดับมาตรฐานสากล พัฒนาเครือข่ายเพื่อบูรณาการการผลิตและพัฒนา กำลังแรงงานให้เพียงพอ พัฒนาระบบฐานข้อมูลเพื่อเชื่อมต่อตลาดแรงงานและความต้องการพัฒนา ทักษะฝีมือแรงงาน และพัฒนาระบบพัฒนากำลังคนเพื่อรองรับ AEC และรองรับการแข่งขันในเวทีโลก

1.6 กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

1) แผนวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรมแห่งชาติ (ปี 2555 – 2564) เป็นแผนยุทธศาสตร์ระดับชาติที่จัดทำขึ้นเพื่อแก้ไขปัญหาด้านการพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี นวัตกรรมของประเทศไทยที่ยังคงอยู่จากการพัฒนาที่ผ่านมา และชี้แนะแนวทางในการพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรมในอนาคต รวมทั้งการดำเนินงานที่ควรให้ความสำคัญอย่างต่อเนื่องจากการดำเนินงานด้านการพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรมของหน่วยงานต่างๆ ทั้งภาครัฐ เอกชน ท้องถิ่นและชุมชน โดยมียุทธศาสตร์หลัก 4 ด้าน คือ การพัฒนาความเข้มแข็งของสังคม ชุมชน และท้องถิ่น การเพิ่มขีดความสามารถ ความยืดหยุ่น และนวัตกรรมในภาคเกษตร ผลิตภัณฑ์และบริการ การเสริมสร้างความมั่นคงด้านพลังงาน ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของประเทศด้วย วทน. และการพัฒนาและเพิ่มศักยภาพทุนมนุษย์ของประเทศด้าน วทน. โดยกระทรวงอุตสาหกรรมได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการจัดทำแผนปฏิบัติการการใช้วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรมในการสนับสนุน การพัฒนาในสาขาการผลิตหลักของประเทศ ปี 2555 - 2559

2) แผนที่นำทางแห่งชาติ การพัฒนาอุตสาหกรรมพลาสติกชีวภาพระยะที่ 2 ซึ่งจัดทำขึ้นเพื่อผลักดันให้เกิดการลงทุนในธุรกิจนวัตกรรมพร้อมกับการพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตในระดับอุตสาหกรรมให้ทันต่อกระแสความต้องการของตลาดโลก และเป็นการสร้างศักยภาพให้เกิดความสามารถในการแข่งขันจากข้อได้เปรียบของประเทศ และเพื่อให้อุตสาหกรรมพลาสติกชีวภาพเป็นอุตสาหกรรมเพื่ออนาคตของประเทศไทย โดยมีกรอบแนวทางการส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมพลาสติกชีวภาพในประเทศไทย ซึ่งกระทรวงอุตสาหกรรมเป็นหน่วยงานรับผิดชอบในการกลั่นกรอง เพื่อขอรับการสนับสนุนมาตรการการเงิน

1.7 กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

1) แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2555-2559 มีวัตถุประสงค์เพื่อฟื้นฟูและกระตุ้นภาคการท่องเที่ยวให้ขยายตัวและเกิดความยั่งยืน และเพื่อเร่งรัดและสร้างศักยภาพในการหารายได้จากการท่องเที่ยว เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศไทยให้มีความพร้อมทั้งด้านคุณภาพการแข่งขัน และให้เกิดการสร้างรายได้และกระจายรายได้ควบคู่ไปกับการพัฒนาที่ยั่งยืน ประกอบด้วย ยุทธศาสตร์ที่ 1 การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการท่องเที่ยว ยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนาและฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวให้มีความยั่งยืน ยุทธศาสตร์ที่ 3 การพัฒนาสินค้า บริการและปัจจัยสนับสนุนการท่องเที่ยว ยุทธศาสตร์ที่ 4 การสร้างความเชื่อมั่นและส่งเสริมการท่องเที่ยว และยุทธศาสตร์ที่ 5 การส่งเสริมกระบวนการมีส่วนร่วมของภาครัฐ ภาคประชาชน และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการบริหารจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว โดยกระทรวงอุตสาหกรรมมีส่วนร่วมในการยกระดับคุณภาพและมาตรฐานของแหล่งท่องเที่ยว โดยสนับสนุนและกำหนดมาตรการเพื่อแก้ไขปัญหาและผลกระทบอันเนื่องมาจากภาวะโลกร้อน การใช้พลังงานสะอาด การใช้เคมีภัณฑ์ที่ไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อผู้บริโภค การกำหนดมาตรการการลดพลังงานของสถานประกอบการ การพัฒนาเศรษฐกิจสร้างสรรค์กิจกรรม นวัตกรรม และมูลค่าเพิ่ม

ด้านการท่องเที่ยว โดยส่งเสริมเศรษฐกิจสร้างสรรค์และการพัฒนานวัตกรรมทางความคิด และส่งเสริมสนับสนุน อุตสาหกรรมภาพยนตร์และการถ่ายทำภาพยนตร์ การเสริมสร้างโอกาสและแรงจูงใจเพื่อพัฒนาการค้า การลงทุนด้านการท่องเที่ยว โดยส่งเสริมการพัฒนานิคมอุตสาหกรรมบริการด้านการท่องเที่ยว และ เสริมสร้างความเข้มแข็งของภาคเอกชน ท้องถิ่น ชุมชน ผู้ประกอบการรายย่อย และ วิสาหกิจชุมชนในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว การพัฒนามาตรฐานสินค้าและบริการท่องเที่ยว โดยพัฒนา มาตรฐานบริการท่องเที่ยว และส่งเสริมและผลักดันให้สถานประกอบการได้นำมาตรฐานด้านการบริการ ท่องเที่ยวไปใช้ในทุกภาคส่วน

1.8 กระทรวงศึกษาธิการ

1) แผนพัฒนากำลังคนในระดับประเทศ พ.ศ. 2555-2559 เพื่อให้การพัฒนากำลังคน ให้สอดคล้องกับสถานการณ์ ตลอดจนสามารถรองรับการเปลี่ยนแปลงทางภาวะเศรษฐกิจและสอดคล้องกับ การเข้าสู่ประชาคมอาเซียน อีกทั้งผลิตกำลังคนให้สอดคล้องกับตลาดอย่างแท้จริง ประกอบด้วย 6 ยุทธศาสตร์ ได้แก่ การผลิตและพัฒนาศักยภาพกำลังคนทุกระดับต่อเนื่องตลอดชีวิต การสร้างความ สมดุลระหว่างอุปสงค์และอุปทานด้านกำลังคนทุกภาคส่วน การพัฒนากำลังคนให้มีศักยภาพสูงและมี ความสามารถในระดับสากล การสร้างเสริมเครือข่ายในการพัฒนากำลังคน การสนับสนุนให้กำลังคนมีความ มั่นคงและหลักประกันในชีวิต การสนับสนุนให้กำลังคนมีคุณธรรม โดยกระทรวงอุตสาหกรรมได้มีส่วนร่วม ในการพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนให้ตรงต่อความต้องการของตลาด ส่งเสริมให้มีการเรียนการสอนใน รูปแบบ Work Integrated Learning จัดเตรียมกำลังคนในบางสาขาที่ขาดแคลนทั้งด้านปริมาณและ คุณภาพ เพิ่มความพร้อมให้กับคนไทยในวัยแรงงานให้มีโอกาสเพิ่มเติมทักษะฝีมือแรงงานได้ตลอดเวลา โดย ผ่านระบบ ICT ส่งเสริมและพัฒนากำลังคนให้มีศักยภาพความรู้ความสามารถ ทักษะฝีมือและทักษะด้าน ภาษาเพิ่มขึ้น เพื่อรองรับการย้ายฐานการผลิตที่จะเข้ามาในประเทศไทย พัฒนาทักษะใหม่ ๆ (ด้าน นวัตกรรมและเทคโนโลยี) เพื่อสร้างโอกาสแก่แรงงาน เสริมสร้างกระบวนการมีส่วนร่วมเพื่อพัฒนาเครือข่าย ภาควิชาการกำลังคน พัฒนาและขยายเครือข่ายข้อมูลข่าวสารตลาดแรงงาน

ภาคผนวก ค

ตามที่ได้มีการประชุมรับฟังความคิดเห็นจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อร่างแผนยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ. 2559-2564 เมื่อวันที่ 26 พฤศจิกายน พ.ศ.2557 เวลา 13.30 น. ณ ห้องประชุม ชั้น 1 กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ กระทรวงอุตสาหกรรม นั้น ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งภาครัฐและภาคเอกชน ได้มีข้อคิดเห็น/ข้อเสนอแนะ ซึ่งสามารถสรุปสาระสำคัญดังนี้

1) เทคโนโลยีที่เหมาะสม (Appropriate Technology) หมายถึง เทคโนโลยีที่เหมาะสมกับสภาพของอุตสาหกรรม ในเชิงของพื้นที่/ที่ตั้ง และเหมาะสมกับสาขาอุตสาหกรรมแต่ละประเภท

2) การใช้วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม (วทน.) ในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ โดยผู้มีส่วนได้ส่วนเสียได้กังวลถึงตัวชี้วัดด้าน วทน. ในประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1 การปรับโครงสร้างการผลิตเพื่อเพิ่มศักยภาพของภาคอุตสาหกรรม โดยถึงแม้กระทรวงอุตสาหกรรมไม่ได้มีตัวชี้วัดในเรื่องของนวัตกรรมที่นำมาประยุกต์ใช้ แต่จากประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1 ที่เน้นการเพิ่มผลิตภาพของภาคอุตสาหกรรมนั้น จะมีการนำ วทน. ไปใช้ในกระบวนการผลิต ซึ่งจะสะท้อนต่อต้นทุนที่ลดลง และมูลค่าเพิ่มของผลิตภัณฑ์ที่ทำให้ยอดขายสูงขึ้น

3) ในการปรับโครงสร้างการผลิตเพื่อเพิ่มศักยภาพของภาคอุตสาหกรรมนั้น กระทรวงอุตสาหกรรมควรให้ความสำคัญด้านการพัฒนาการผลิตปุ๋ยอินทรีย์และปุ๋ยชีวภาพ เนื่องจากประเทศไทยเป็นประเทศเกษตรกรรม แต่ยังคงพึ่งพาการนำเข้าปุ๋ยเคมี และยาฆ่าแมลงจากต่างประเทศ เป็นจำนวนมาก ดังนั้น จึงเป็นโอกาสที่ดีที่จะมีการพัฒนาและส่งเสริมการผลิตปุ๋ยอินทรีย์และปุ๋ยชีวภาพ โดยนำนวัตกรรมมาประยุกต์ใช้

4) การจัดตั้งศูนย์ออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (Industrial Design Centre) โดยผู้มีส่วนได้ส่วนเสียจากทั้งภาครัฐและภาคเอกชนเห็นควรให้มีการผลักดันในการจัดตั้ง Industrial Design Centre ซึ่งการดำเนินงานของกระทรวงอุตสาหกรรมที่เน้นมิติการเพิ่มผลิตภาพนั้น ถือเป็นประเด็นที่มีความสำคัญมาก โดยควรมุ่งเน้น R&D และการออกแบบตราสินค้า ซึ่งจะเชื่อมโยงกับการดำเนินงานของกระทรวงพาณิชย์ ที่จะเน้นมิติด้านการตลาด โดยทั้งสองมิตินี้ จะเป็นปัจจัยสำคัญในการก้าวข้ามกับดักของประเทศรายได้ปานกลาง (Middle Income Trap) ของประเทศไทย สำหรับการจัดตั้ง Industrial Design Centre นั้น ควรดำเนินงานในรูปแบบเครือข่าย (Network) มากกว่ารูปแบบศูนย์เดี่ยว (Stand Alone) เพื่อให้ครอบคลุมทุกประเภทสินค้าอุตสาหกรรม โดยอาจเป็นการดำเนินงานอย่างบูรณาการของสถาบันเครือข่ายของกระทรวงอุตสาหกรรม ที่มีความเชี่ยวชาญในแต่ละสาขา และ Industrial Design Centre ควรเปิดให้บริการแก่ผู้ประกอบการหรือผู้สนใจทั่วไป

5) การดำเนินงานร่วมกับกระทรวงพาณิชย์ ในขณะนี้กระทรวงพาณิชย์กำลังจัดทำ Product Champion โดยต้องการที่จะเน้นตลาดอาเซียน ซึ่งจะเป็นโอกาสที่ดี หากกระทรวงอุตสาหกรรมสามารถส่งเสริมผู้ประกอบการให้มีการพัฒนาผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมที่สามารถตอบสนองต่อกลุ่มลูกค้าเหล่านี้ได้

6) ความต้องการของผู้ประกอบการ SMEs โดยภาครัฐควรเน้นการสร้างความต้องการ (Demand) เพื่อให้ผู้ประกอบการได้ผลิตสินค้าและมีตลาดรองรับ รวมถึงการดึงสินค้าอุตสาหกรรมที่เป็นผลิตภัณฑ์ขั้นสุดท้าย (Final Product) มาอยู่ในประเทศที่ เพื่อก่อให้เกิดสายโซ่การผลิตของผู้ประกอบการทั้งรายเล็กและรายใหญ่ และจะเป็นการสร้างผู้ประกอบการรายใหม่เพิ่มขึ้น

7) การใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพ กระทรวงอุตสาหกรรมควรเน้นการส่งเสริมการประหยัดพลังงานในสถานประกอบการ และการถ่ายทอดเทคโนโลยีกระบวนการผลิตในการเพิ่มผลิตภาพให้แก่สถานประกอบการไปประยุกต์ใช้

8) เศรษฐกิจดิจิทัล ควรให้ความสำคัญกับการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่เกี่ยวกับการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศ และการพัฒนาบุคลากรหรือผู้ประกอบการให้สามารถนำเทคโนโลยีสารสนเทศไปประยุกต์ใช้ในการประกอบธุรกิจอุตสาหกรรมได้

9) การบริหารและพัฒนาบุคลากรของกระทรวงอุตสาหกรรม ควรมีการวางแผนกำลังคน ทั้งในด้านการสรรหาและคัดเลือกบุคลากร ศักยภาพของบุคลากร การทดแทนบุคลากรที่จะเกษียณอายุราชการ เพื่อขับเคลื่อนการดำเนินงานของกระทรวงอุตสาหกรรมต่อไป (เพื่อเตรียมรับวิกฤตการขาดแคลนบุคลากรคุณภาพและยุคเปลี่ยนผ่าน)

กระทรวงอุตสาหกรรม
๗๕/๖ ถนนพระรามที่ ๖ เขตพญาไท กรุงเทพฯ ๑๐๔๐๐
โทรศัพท์ ๐ ๒๒๐๒ ๓๐๐๐
www.industry.go.th